

JANUARY 2003

VOL. LXVIII, No. 1

**SOLIS**  
THE HERALD  
JACKSON, MI

RECEIVED  
JAN 29 2003  
P.A.O.I. LIBRARY



The River Jordan



# SOLIA

THE  
HERALD

## CHAIRMAN:

Most Rev. Archbishop  
Nathaniel Popp



CO-CHAIRMAN:  
Right Rev. Bishop Irineu Duvlea  
ENGLISH EDITOR / SECRETARY:  
Protodeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:  
Rev. Fr. Anton Frunză

INTERNET PUBLISHER:  
Mr. Lee A. Costache

## STAFF:

Rev. Fr. Remus Grama  
Mr. Mark Chestnut  
Mr. Tom Rosco

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039)  
is published monthly for \$15.00 per year: United  
States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00  
per year in other countries by The Romanian  
Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey  
Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Peri-  
odicals postage paid at Jackson, Michigan, and  
additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax:  
(517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org.  
Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to:  
SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185,  
Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA  
do not necessarily reflect the views or  
the endorsement of the Romanian Or-  
thodox Episcopate of America.

## CONTENTS

### English Section

<i>Christ as Revelation,</i> Fr. Alexander Schmemmann .....	2-3
<i>"Tithes and Offerings,"</i> John W. Truslow, Jr. ....	4-5
<i>20-Something Ideas for Youth Ministry</i> <i>"Field Trips,"</i> Fr. David Subu & Ron Tucci .....	6
<i>90th Anniversary Reflections;</i> <i>St. George - Canton,</i> Rev. Fr. George Treff .....	7
<i>Fathers and Teachers of the Church,</i> Protopresbyter Michael Pomazansky .....	8-9
<i>Orthodox and Catholic Theologians Meet</i> .....	10-11
<i>OCL Board Expands</i> .....	11
<i>On Control of the Tongue</i> .....	12-13
<i>Hierarchal Schedule</i> .....	13-14
<i>Auxiliary Bishop Schedule</i> .....	14
<i>Parish Register</i> .....	15
<i>Financial Report</i> .....	15-16
<i>Orthodox Campus Commission Reestablished</i> .....	16

### Romanian Section

<i>Care Este Întrebuințarea Aghesmei Mari Și</i> <i>Cum Se Păstrează?,</i> Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula .....	17, 20
<i>Vizita Prea Sfințitului Episcop-Vicar IRNEU</i> <i>în Parohia "Buna Vestire" din Grand</i> <i>Rapids, Michigan, Participant</i> .....	18
<i>Cum Am Devenit Ortodox,</i> Dana și John Sidebottom .....	19-20
<i>Împărtășania Sau Cuminecarea,</i> Pr. Prof. Dr. Vasile Răduca .....	21-22
<i>Înapoi, la Cele Zece Porunci</i> Pr. Remus Grama .....	22
<i>Educația Creștină A Familiei,</i> Maica Preoteasă .....	23
<i>Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, Predici, Editura</i> <i>Institutului Biblic, București, 2000</i> Pr. Dr. Dmitru Ichim .....	24

The following is an excerpt from the book *Celebration of Faith, Sermons, V. 1, I Believe*, a collection of talks broadcast to Soviet Russia over Radio Liberty by Fr. Alexander Schmemmann until his death in 1983.

## CHRIST AS REVELATION

By Fr. Alexander Schmemmann

Christ stands at the very center of religious revelation, or rather, religious experience as revelation, as its focus and radiant heart. In fact, the entire meaning of Christian faith, and its uniqueness relative to all other religions, is that when it looks at the man Jesus it sees *God revealed*, God appearing in our midst, on earth, in time, in all the concreteness of the visible, perceptible, tangible world.

Christianity, the Church, has always insisted on this concrete, historical and total *humanity* of Christ. "That which we have heard, which we have seen with our eyes, which we have looked upon and touched with our hands" (1 Jn 1:1) — this is how John, the beloved disciple of Christ, begins his letter, his sermon. And this is what the Church continues to teach without variation. It is no accident that the "Symbol of Faith" — the brief exposition of faith repeated daily both in church services and in the personal, private prayers of the faithful — has always mentioned Pontius Pilate, the governor of Palestine at the beginning of our era. In that name, in that concrete person and his connection to everything toward which faith is directed, what is affirmed again and again is that this Christ in whom we believe is not some mythical being, who like the pagan gods inhabits some mythical world "long ago and far away." For the Christian faith, this connection between Divine revelation and earthly history and earthly life is tremendously significant. The revelation occurred "under Pontius Pilate," at a particular moment in history, at a particular place, under particular conditions.



True, in the past and even today numerous attempts have been made to disprove the “historicity” of the Gospel events, to show that Christ was “invented” in the same way that all other “gods” were invented. It has now become perfectly clear, however, that these attempts were undertaken in the interest not of scholarship, but of “ideology.” Authentic scholarship, which in its methodology and objectivity equally unites both non-believers and believers, has for a long time acknowledged Christ’s “historicity,” although this does not imply that all scholars share and accept the Christian religious interpretation of Gospel events. The only scholars who deny the Gospels’ historicity are those whose denial flows from the requirements of their ideology, those for whom the primary danger of Christianity is precisely its historicity.

What is important for us, however, is not these antiquated and long-discredited attempts to refute Christianity’s historicity. We must understand *why* Christianity connects its teaching, its faith, with such concrete, absolutely specific historic events and people — why it is these particular events that it associates with the ultimate and most transcendent religious revelation. History knows only the man Jesus; faith recognizes Him as God: this is how we can express, in brief, the essence of Christianity. But here, something is disclosed which is of supreme importance for understanding Christianity and its perception of God and man. Those who oppose religion always claim that people invented God in response to fear, and that all religion is nothing but the fruit of this coercion. But surely here, in that image of the man Jesus which has come down to us in the Gospels, we find absolutely no force or coercion. Some people listened to Him, others did not listen; some followed Him, others did not; some loved Him, others hated. But never once did Christ compel anyone to follow Him; never once did He force anyone to believe Him through coercion. Yet those who loved Him, believed in Him and accepted His teaching, all unanimously confessed Him to be *God*; they accepted both Him and His teaching as Divine revelation. Does this not mean that the Christian experience, the Christian understanding, of God is the total opposite of its portrayal by atheist ideologues, who explain everything in religion as the result of fear, the unknown, the coercion of mind and consciousness? It means that at the very center of this Christian experience there is the experience of a God who does no violence to human freedom, choice or decision — a God who looks only for faith freely given, and this means *faith as freedom*. “If you love me you will keep my commandments,” Christ said (Jn 14:15), but it is this very love which cannot be compelled; it is this very love which can never in any way be forced.

Yes, God *reveals Himself* to people: He reveals Himself in nature, in history, and finally in life: in the appearance and teaching of one man, in one event unique in its meaning and unlike any other. But He



Icon of the Theophany of the Lord (from St. Mary Cathedral, Cleveland, Ohio, by Nicolae Enachi).

reveals Himself in such a way that each person is free to accept this revelation, to experience it as his own salvation, as the highest purpose and ultimate joy of his life; but he is just as free *not to see, not to discern*, God’s revelation, to reject it. In believing in a God who looks for a person’s free response to His revelation, to His love, Christianity affirms the person’s freedom, or more accurately, the person as a free being.

Thus, according to Christianity, what connects God and man, what unites them, is not external “compulsion,” but only love, the freest of all human characteristics and the very essence of God. The Gospel calls Him “Love”; He creates the world in love; and only through love can we recognize everything in the world and in life as the *revelation* of Divine love. It is through love that He saves us, and it is only in love that we can recognize in Christ the God who is Love — the One who appears to us, comes to us, unites Himself with us.

*Celebration of Faith* is available for \$9.95 + \$3.00 shipping from ROEA, PO Box 185, Grass Lake, MI 49240, (517) 522-3656. ✱



# "TITHES AND OFFERINGS"

For over a dozen years now, I have been truly amazed at what I have heard other Orthodox saying and writing about the topic of "giving" and particularly about "giving to the Church." To hear many of them tell it, there simply is no straight-forward, well-defined standard for Orthodox Christian giving to guide the actual behavior ("praxis") of members of the Church. This alleged truth apparently leaves each of us free to deal with God "one-on-one." This individualistic approach surely is familiar to us all as the Protestant approach to theology and to biblical interpretation in particular.

Much of what is cited among Orthodox from Holy Tradition on "giving" concerns motive, not method or result. Motive is crucial, no doubt. God loves us, making it possible for us to love God. God gives to us as part of His expression of love for us, making it possible for us to give in love to God and to godly efforts to spread Christ's Kingdom and help others in His Name in this world. We must not give for the purpose of personal glory or community praise. All this is true and needs saying, but note, it is also about motive, not method.

Almost nothing is cited from Holy Tradition in contemporary Orthodox discussions on the results of giving. The results which are so often referenced among us when the Fall/Winter pledge-and-budget time rolls around are typically such as this: "If we give, we can feed Father and his family, we can pay the electricity bill, and perhaps we can even rebuild the leaking roof." These are all noble results of giving, necessary to the continuance of the parish and her ministries; but note that none of them typically begin, end or are justified in terms of Holy Tradition as is the case with the motives. Such hoped-for local results are really attempts to influence the outcome of our "private talks with God about how much I should pledge."

Our Lord Jesus Christ in no way placed giving beyond our spiritual disciplines. He sequenced giving ahead of praying and fasting in His recital of disciplines of the Kingdom in Matthew 6. It is not Christ, but we ourselves who see giving as "unspiritual!" But even if giving is a spiritual discipline — and it surely is to Christ Jesus — and not merely a secular virtue explainable on rational grounds indistinguishable from similar pleas to support our local neighborhood associations, are there any results of giving which are God-promised?

Of course there are! Matthew 25:31-46 is one of the most clear statements by our Lord Christ about His coming Judgment of us. And what will be the criteria for the separation of us into two groups: (1) the sheep to the right, headed for the Kingdom and eternal life

and (2) the goats to the left, headed for everlasting punishment? The answer is, interestingly, "giving" in several forms, and particularly giving to the benefit of the "least of these My brethren!" Holy Tradition is full of clear results to us of our giving with the right motives! Being blessed by God through giving as God directs is simply a fact of life. As such there is nothing improper about us sharing godly results of godly giving, as encouragement to each other to give as God directs.

But, still, is there any guidance at all in Holy Tradition on the question of an appropriate, godly method of giving? Indeed there is, and this is exactly the point at which we Orthodox must reform our practices, our statements and our coffee hour chattering to conform more closely with Holy Tradition!

For four thousand years, the people of God have had the standard of tithes and offerings! Let's be brave and admit that is the case. Beginning with Father Abraham (Genesis 14:18-20, about 2000 BC) and continuing to our own time, there actually is a standard of our giving behavior which is quite objective. There are dozens of passages in Holy Scripture which are unambiguous on this point. Here are just two:

**Malachi 3:6-12.** "I, the Lord, do not change; therefore you, O sons of Jacob, are not consumed. From the days of your fathers you have turned aside from My statutes, and have not kept them. Return to Me, and I will return to you," says the Lord of hosts. "But you say, 'How have we robbed Thee?' 'Will a man rob God?' Yet you are robbing Me! But you say, 'How have we robbed Thee?' In tithes and offerings. You are cursed with a curse, for you are robbing Me, the whole nation of you! Bring the whole tithe into the storehouse, so that there may be food in My house, and test Me now in this," says the Lord of hosts, "if I will not open for you the windows of heaven, and pour out for you a blessing until there is no more need. Then I will rebuke the devourer for you, so that it may not destroy the fruits of the ground; nor will your vine in the field cast its grapes," says the Lord of hosts. "And all the nations will call you blessed, for you shall be a delightful land," says the Lord of Hosts. (Malachi dates from about 432 B.C.).

**Matthew 23:23.** Jesus said, "Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you pay tithe of mint and anise and cumin, and have neglected the weightier matters of the law: justice, mercy and faith. These you ought to have done without leaving the others undone."

The "storehouse" of the people of God today is the "parish." My tithe is due to the storehouse, and I owe my tithe to the "general operating fund" of my parish. I owe that to God, and I owe that to God regardless of whether: (a) I like the priest; (b) I think the parish council has its collective head in the sand; or (c) I'm tickled by the views of the bishop on international affairs. My tithe is 10% of absolutely everything God gives me by way of income or increase in my wealth



over a period of time, usually a year. By the way, did you note the very clear results in the Malachi passage? This is an explicit promise of God to us!

Let's get real, brothers and sisters in Christ. The median income of a household in the USA for the most recent year for which figures are available is \$40,000. A tithe of such a household's \$40,000 is \$4,000 given to the parish general fund. **If my household happens to be exactly at the median for the USA, we should give as a tithe to God \$4,000 during the year.** Clear enough?

Perhaps there are some among us who wonder if the "tithe" continued beyond biblical times into the times of the Holy Fathers. Good question, and the answer is a loud and clear, "Yes!" There's a topical booklet called *Tithing* by Fr. Richard Ballew (Conciliar Press) from which the following two examples are drawn:

In the 2nd century AD, Saint Irenaeus wrote that Christ was referring to the tithe when He said to the Twelve: "To His Disciples, who had the Lord's Levitical substance (i.e. the tithe), He said, 'The workman is worthy of his food'" (Matt. 10:10). Then Irenaeus went on to refute those who said "the law of liberty" in Christ freed them from giving a tithe to the Church: "And the class of oblations in general has not been set aside; for there were both oblations among the Jews and oblations in the Church, but what is changed is those who offer, for the offering is now made not by slaves, but by free people" (Against Heresies, Book IV, Chapter XVII, 2-3).

After discussing the requirements of God and especially of the Jews in the Old Testament, Saint John Chrysostom (4th century AD) made this comment on Ephesians 2:10: "For what did not they of old do? They gave tithes, and tithes again upon tithes for orphans, widows, and strangers; whereas someone was saying to me in astonishment of another person, 'Why, such an one gives tithes?' What a load of disgrace does this imply, since what was not a matter of wonder with the Jews has come to be so in the case of the Christians? If there was danger then in omitting tithes, think how great it must be now! (*Nicene and Post-Nicene Fathers*, volume XIII, First Series, page 69).

By the way, you may need some encouragement if you are beginning to believe that tithing is God's will for you, but you are now "scared to (financial) death!" Many people strive to tithe over several years, moving toward the tithe with God's help: this year 2%; next year 4%; next 6%; next 8% and, in the fifth year, 10% — God's tithe is reached! As you move toward the tithe as God's will — and after you arrive — you will "catch on" that God's promise of blessings is true for you and your household. I've never known a former tither.

But what about offerings? One of the greatest "offerings" stories ever told was told by Jesus based on an actual offering He observed: Luke 21:1-4. "And Jesus looked up and saw the rich putting their gifts

into the treasury, and He saw a certain poor widow putting in two small copper coins and He said, 'Truly I say to you, this poor widow put in more than all of them; for they all out of their surplus put into the offering; but she out of her poverty put in all that she had to live on.'" (Note that this offering was really 100% for the widow!) Thus, there's much more to the story of Orthodox giving than "tithes." Offerings are our gifts to God — and to godly needs — without necessarily any reference to proportion. Tithing is quite different from offerings. Tithing is proportional to income; offerings are not. Tithing produces giving which goes directly to the "storehouse" of the parish general operating fund for community needs; offerings go to specific needs we believe God wants us as individuals to address with our gifts, inside or outside the parish. Tithing is based on a simple calculation; offerings are variable and depend upon the needs God shows us and the resources he has given us. All of this is most reasonable!

There really is a **clear Orthodox standard for giving** for individuals within the Church, the Body of Christ, and that standard is now and has been for four thousand years nicely summarized by the short phrase from Malachi, **"tithes and offerings"** — God expects both tithes and offerings of us all.

The tithe is 10% of our income or increase over a given time period — generally the year — which is easy to calculate by taking our income and moving the decimal point one place to the left. If your income shrinks, note that your tithe automatically shrinks also. God knows what he is giving you! The tithe goes to the "storehouse," the parish. The parish supports the diocese and other needs.

Offerings are our individual response to the opportunities for giving that God places before us. Offerings are non-proportional, personal, related to the need involved and out to our individual resources.

The giving of "tithes and offerings" does have proper motive, proper method, and proper results, all of which are grounded in Holy Tradition.

While we are "not slaves but free people," we do have a clear, God-given standard for giving in His precepts of "tithes and offerings," about which we may certainly choose as praying and fasting. Our choice as free-will creatures is quite simple: obey God or not.\*

**John W. Truslow, Jr.**

*John W. Truslow, Jr. is a member of St. Elias Antiochian Orthodox Church, Atlanta, GA. Article from The Word, December 2002.*





# 20-SOMETHING IDEAS FOR YOUTH MINISTRY ‘FIELD TRIPS’

By Fr. David Subu and Ron Tucci

1. **Monastery Pilgrimage:** One of the most valuable experiences a youth can have is to spend a day or two in the monastic environment to see how deeply Christianity can be lived.
2. **Inter-Orthodox Outings/Visits to Other Churches:** It is essential for teens to realize that they are not alone and that there are more Orthodox people their age than they think!
3. **Service Project:** Help at a homeless shelter, food co-op, or building project. See “20-Something Ways to Get Youth Involved in Christ-like Service.”
4. **Church Council, Assembly, or Convention:** Attend youth-related councils or congresses and make the youth presence known at Church councils such as the All-American Council.
5. **Nursing Home or Hospital:** Visiting the sick and infirm needs to be taught early.
6. **Youth Choir Trip to Other Parishes:** Some youth organizations are already recording and publishing their choir’s performances.
7. **Camp-Out:** Spend an overnight or weekend stay in the woods and under the stars.
8. **Retreat at Camp/Retreat Center:** This is like a camp-out but with more of the comforts of home such as beds and bathrooms!
9. **Cemetery:** Remember the departed and learn about ancestors by tending graves at cemeteries where parishioners are buried.
10. **Amusement Park:** This is a classic youth outing. There is often a park within two or three hours of most communities.
11. **Museum:** Large exhibits of Orthodox art, Russian, Byzantine, and others, have become more popular and widespread.
12. **Sporting Event:** Go to watch or to play!
13. **Science or Nature Center:** With interactive exhibits, these are particularly good for younger groups. Exhibits ranging from high-tech of complete wilderness can entertain all ages.
14. **Youth March:** Youth have something to say about issues of justice, so “let your light shine.”
15. **Movie:** You can choose either a current feature that is of interest to your youth ministry or arrange for a special showing of another film. Be sure to preview the movie before showing it to a group.
16. **Concert:** Whether secular or religious music, there are many free and open-air concerts in cities during the summer months.
17. **Fair or Festival:** The local town fair, a block party, or an ethnic festival, can be great opportunities for teens to go, have fun, volunteer, or run their own booth.
18. **Zoo, Aquarium, or Botanical Garden:** These trips are great for days with good weather by offering a variety of shows as well as wandering time to keep youth interested.
19. **Waterfront:** Beaches, lakes, and even pool and water parks are always great places for fun and fellowship. Be prepared for sunburn!
20. **Dinner/Banquet:** It can be a dinner cruise, barbecue at family fun parks, or a formal affair.
21. **Dance/Cotillion:** AROY has established a very successful yearly cotillion which gathers teens from throughout the country for an elegant formal dance and a planning meeting for its activities during the coming year.
22. **Education/Career Planning at a University:** This type of outing is very good for high school teens looking to make decisions about the future.
23. **Workshop with Local Artist, Educator, Activity Instructor:** This is a great way to gain new experiences, insights, and skills.
24. **Ice Cream Social or Picnic:** This is a very simple, traditional idea. It is something that doesn’t require too much organization and a good place to start for any youth group.

## For More Details

on starting any of the above programs  
feel free to contact the

Office of Youth and Young Adult Ministries

PO Box 675, Syosset, NY 11791

516/922-0550, ext. 141

Fax: 516/922-0954

E-mail: youth@oca.org

Let us know if you have any other ideas and how your programs worked out. People throughout the Church can benefit from experience!

*Fr. David Subu from the OCA Romanian Episcopate and Ron Tucci from the Diocese of the Midwest were the first Summer interns for the OCA Office of Youth and Young Adult Ministries. Both are recent graduates of St. Tikhon’s Orthodox Seminary. ✱*

*From The Resource Handbook, available from Orthodox Christian Publications Center, PO Box 588, Wayne NJ 07474-0588. Phone: (973) 694-5782.*





# 90<sup>TH</sup> ANNIVERSARY REFLECTIONS

## ST. GEORGE - CANTON

What a blessed event the celebration of our 90th Anniversary over the weekend of October 26-27, 2002 was in the life of our community! The presence of His Eminence, Archbishop Nathaniel along with all the faithful allowed the Holy Spirit to fill our hearts with joy and gladness through worship and fellowship.

Beginning on Saturday morning, His Eminence met with the National ARFORA Board in the parish library where they conducted a productive meeting. In the evening, the Archbishop was greeted with the traditional bread and salt by Council President James Corbett prior to Great Vespers, which inaugurated our anniversary celebration. The following local and deanery clergy assisted the Archbishop in the services: V. Rev. Frs. Panteleimon Stanciu, Constantin Tofan, Richard Grabowski; Rev. Frs. George Treff (Parish Priest), Constantin Sheipis (GOA), Eugen Rosu, Remus Bleahu, Georgel Oanca, Ian Pac-Urar, Raymond Samoila, Sabin Cicsa and Protodeacon David Oancea.

The evening services began with a Memorial Service for all the deceased clergy, founders, ladies auxiliary members, and members fallen asleep in the Lord during the year, sponsored by Florence Fenton in memory of her parents, Victor & Marina Fenton. After the Memorial Service, the Great Vespers with Litia was served. It was most uplifting to pray together. Responses were given by our cantor George Gramada. Following the services, a festive dance was held in the social hall with traditional Romanian dances, led by Earl Gravilla, Frank Copacia and the Jack Halkides band.

On Sunday morning, the clergy met Archbishop NATHANIEL in the narthex of the church at the completion of the Matins service (responses given by cantors George Gramada and Bruce Samoila) and processed into the nave for the Hierarchal Divine Liturgy. Clergy assisting His Eminence included: V. Rev. Constantin Tofan, Rev. Frs. George Treff, Raymond Samoila, Vasile Birsan and Protodeacon David Oancea. The Liturgy was filled with the presence of the Holy Spirit. The beautiful singing of the St. George Choir, led by Barbara Stelea, lifted our hearts. Following the Liturgy, His Eminence addressed the faithful and read a prayer of thanksgiving. A commemorative icon card was handed out to all who attended the Divine services as a gift from the Episcopate, and all were anointed with holy oil for St. Nestor whom we commemorated.

The children of the parish led the procession into the banquet hall carrying bouquets of flowers and icons of our Patron Saint George. During the meal, attended by 320, Master of Ceremonies John Bogdan introduced the dignitaries. Among the dignitaries



present was the Honorable Richard Watkins, Mayor of Canton, who presented the parish with an official citation from the city. Louise Gibb, President of National ARFORA and Oliviana Grama, President of National AROY, expressed congratulations and greetings on behalf of these Episcopate auxiliaries. Family members and relatives of the founders of the parish were recognized. In honor and memory of these founders, icons of St. George will be donated to new mission parishes of the Episcopate. What a fitting memorial to those who planted the seeds of Orthodoxy here in Canton to now be remembered across our nation.

A special presentation was also made to our beloved Archbishop. It has long been a custom that on special occasions a gift be given to the Hierarch in honor of that occasion. A new walking stick was given from the community and faithful of St. George along with a hand-crafted carrying case. His Eminence then addressed the faithful and spoke of the loving and forgiving spirit which is the command of our Lord. He reminded us all to look towards the future, to take charge of the present and continue to serve God. His words inspired all present.

May God give us the strength to endure and to look forward to our centennial celebration. ✱

**Rev. Fr. George Treff**



# FATHERS AND TEACHERS OF THE CHURCH

(Arranged by date of death)

Before the Council of Nicaea

## St. DIONYSIUS the Areopagite 96 A.D.

A disciple of the Apostle Paul (Acts 17:34), first bishop of Athens, martyred in Paris; commemorated October 3. To him have been attributed a number of works (*Mystical Theology, The Divine Names, The Heavenly Hierarchies, The Ecclesiastical Hierarchy*) which formulated the basic Orthodox teaching on these subjects and inspired later Orthodox theologians from the time of St. Maximus the Confessor (7th century). Because his works seem to have been unknown in the first Christian centuries, and in a style and content seem to be later in date, it is generally accepted that in their present form they are of the fifth century. Modern scholars therefore call the author "Pseudo-Dionysius," but in the Orthodox world, where the concept of "authorship" is not so restricted, there is no difficulty in seeing these works as in the *tradition* of St. Dionysius — and through him, of St. Paul.

## St. CLEMENT, fourth bishop of Rome 101

A disciple of Apostles Peter and Paul, ordained by St. Peter, commemorated as a hieromartyr on November 25. His one surviving work (*The Epistle to the Corinthians*) is one of the earliest works of Christian literature after the New Testament and is an important source for early Christian dogma, liturgy, history, and church hierarchy.

## St. IGNATIUS the God-bearer 107

The second bishop of Antioch; according to tradition he was the very child our Lord took into His arms (Mark 9:36-37) — one reason for his title of "God-bearer"; commemorated on December 20 and January 29. Martyred in Rome; on his way there he wrote seven epistles to Christian communities and to St. Polycarp, which contain a wealth of information on early church dogma, liturgy, organization, and readiness for martyrdom.

## St. POLYCARP, bishop of Smyrna 156

A disciple of St. John the Theologian, he was placed in his see by the Apostles; commemorated February 23. His martyrdom is set forth in the earliest detailed account of a single martyr, giving an excellent picture of his noble Christian character. His *Epistle to the Philippians* describes the doctrine, organization, and Christian charity of the Church about 130 A.D.

## PAPIAS of Hieropolis Mid-second century

He was a disciple of St. John the Theologian and a friend of St. Polycarp; the fragments of his works that survive relate some of the oral teachings of the disciples of the Apostles. Unfortunately, he was led astray by an earthly understanding of the thousand-year reign of Christ (Apoc. 20:4) and led others astray into this heresy of chiliasm.

## St. JUSTIN the Philosopher 165

The leading Christian apologist of the second century; his writings depict the conversion of the best representatives of the pagan world to Christ. He wrote two *Apologies* against the pagans and the *Dialogue with the Jew Trypho*. An early account of his martyrdom (the official court proceedings) has survived; he is commemorated on June 1.

## TATIAN the Syrian After 172

A pupil of St. Justin, he was also converted from paganism; but while Justin respected Greek philosophy and tried to lead it up to Christianity, Tatian went to an extreme in rejecting pagan thought that finally led him to found the Gnostic sect of Encratites ("Abstinent"), which rejected matrimony, the use of meat and wine, etc.

## ATHENAGORAS of Athens After 177

An eloquent Christian apologist, his attitude to pagan literature was similar to St. Justin's. He wrote a *Supplication for the Christians* to Emperor Marcus Aurelius, defending from reason the Christian idea of the resurrection of the body.

## THEOPHILUS of Antioch After 180

The sixth bishop of Antioch, he was converted in mature years from paganism and wrote apologetic works defending Christianity against pagan objections. He used the New Testament scriptures much more than earlier apologists, and was the first to speak clearly of their Divine inspiration.

## St. IRENASEUS of Lyons 202

A disciple of St. Polycarp of Smyrna, he heard through him of St. John the Theologian, and thus was directly linked to the Apostolic age. Coming to the West, he succeeded St. Photinus as bishop of Lyons and gained a reputation as a peacemaker in the Church. His chief work is *Against Heresies*, a defense of Orthodox Christianity against the Gnostics, using both human reason and Sacred Scripture and Tradition. Although this book is marred by his chiliastic teaching, it is the most important Orthodox theological work of the second century and is an important witness of the Church traditions of that time. He is commemorated as a hieromartyr on August 23.

## CLEMENT of Alexandria c. 223

A convert from paganism, he travelled through many lands seeking instruction from Christian teachers. He finally became the disciple of the Christian philosopher Pantaenus in Alexandria and succeeded him as



head of the school of catechumens there, being ordained presbyter. Together, they were the founders of the "Alexandrian" school of Christian theology, which emphasized a speculative and allegorical investigation of the Christian revelation. As distinct from earlier Christian writers, whose aim was chiefly to defend and justify Christianity, Clement was the first to try to systematize Christian knowledge and define its relation to ancient pagan culture, which he knew well. His chief work is a trilogy: *Exhortation to the Greeks* (aimed at converting pagans), *The Tutor* (giving instruction in Christian life), and the *Stromata* (discussing mainly the relation of Christianity to secular learning).

### **TERTULLIAN of Carthage**

c. 223

A pagan lawyer in Rome, after his conversion he used his talents to defend Christian faith, rites, and life against heretics (especially the Gnostics) and pagans. His early writings contain much information of early Christian teaching and practices, including the only detailed pre-Nicene work on a Christian sacrament (*On Baptism*). He was very passionate by temperament, and all his writings are polemical in nature; he had little tolerance for pagan culture ("What has Athens to do with Jerusalem?") and does not use it in defending the faith ("I believe because it is absurd"). In his later years (after 207) he joined the Montanist heresy, which followed "spirit-filled prophets" rather than the church hierarchy, and became extremely rigoristic and "sectarian" in his views (no forgiveness for sins after baptism, against art, against remarriage, etc.). He also taught the chiliastic heresy.

### **ORIGEN of Alexandria**

253

The son of Christian parents, he headed the catechetical school in Alexandria at the age of 18; in his last twenty years he founded and presided over the school of theology in Caesarea of Palestine. He suffered in the persecutions of Decius shortly before his death. A brilliant thinker who attracted many by his philosophy, he strove to harmonize Christian teaching with pagan Greek thought; the influence of Plato over him (especially in his teachings on the pre-existence of human souls and universal salvation), together with his allegorical interpretations of Scripture, led to heated controversies over his teaching, ending in the condemnation of his errors by the Church in the sixth century. Sts. Basil the Great and Gregory the Theologian made an anthology of some of his Orthodox writings, but because of his errors many of his works have not survived.

### **St. CYPRIAN, bishop of Carthage**

258

A convert from paganism, he was elected bishop of Carthage shortly before the persecution of Decius (250), when he fled from Carthage. He died a martyr, being beheaded for the faith in 258, and is commemorated on August 31. The chief influence of his theology was the Orthodox writings of Tertullian. His own writings

are all on practical subjects of Christian life and discipline: prayer, almsgiving, his own conversion, how to reconcile to the Church those who fell away during the persecution, an *Exhortation to Martyrdom*, *On the Unity of the Church*. He is one of the most authoritative of the early Fathers of the Church.

### **St. DIONYSIUS (the Great) of Alexandria**

265

A convert from paganism and disciple of Origen, he became bishop of Alexandria and head of the catechetical school there. He suffered exile for the faith and had great influence as a defender of Orthodoxy; commemorated as a hieromartyr on October 5. Only a few of his many writings survive, including a Canonical letter which is accepted as part of the canons of the Orthodox Church (Eerdmans *Seven Ecumenical Councils*, p. 600); they are important for the history of the Church in his times.

### **St. GREGORY the Wonderworker**

c. 270

A disciple of Origen at Caesarea, he became bishop of Neocaesarea, where he converted almost the whole city, and founder of the Church in Cappadocia. He astonished his contemporaries by his many miracles; commemorated November 17. Of his writings there remain chiefly a Creed (preserved by St. Gregory of Nyssa in his *Life of this Saint*) and a Canonical Letter (Eerdmans *Seven Ecumenical Councils*, p. 602).

### **St. METHODIUS, bishop of Olympus (or Patara)**

311

He died a martyr; commemorated June 20. A highly educated theologian, he refuted Origen's teaching of the pre-existence of souls and his spiritualistic concept of the resurrection of the body. His chief remaining works are dialogues: *The Banquet* (on virginity) and *On the Resurrection* (against Origen).

### **LACTANTIUS**

After 317

A native of Africa, he became a Christian and an apologist for the faith, and was called in his old age (317) by Emperor Constantine to be the tutor of his son in Gaul. His *Divine Institutes* is the first Latin attempt at a summary of Christian teaching. \*

*Excerpted from Orthodox Dogmatic Theology, Protopresbyter Michael Pomazansky, St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina, CA, 1984.*

(To be continued)





# ORTHODOX AND CATHOLIC THEOLOGIAN MEET

OTTAWA, ONT [SCOB] — The North American Orthodox-Catholic Theological Consultation has met for the first time in Canada. It convened at Saint Paul University in Ottawa, Ontario, from October 31 to November 2, 2002, under the auspices of the Canadian Conference of Catholic Bishops (CCCC). This 63rd meeting of the Consultation was co-chaired by Metropolitan Maximos of the Greek Orthodox Archdiocese of Pittsburgh and Archbishop Daniel Pilarczyk of the Roman Catholic Archdiocese of Cincinnati.

To commemorate this historic occasion, the Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies invited Rev. Thomas FitzGerald, the Orthodox Co-Secretary of the Consultation and Professor of Church History and Historical Theology at Holy Cross Greek Orthodox School of Theology in Brookline, Massachusetts, to give a lecture at the University on the evening of October 31 entitled, "The Catholic-Orthodox Dialogues: Perspectives on the Eucharist." At the end of the lecture, Archbishop Pilarczyk paid tribute to Sr. Donna Geernaert, SC, a member of the Consultation who is concluding 18 years of service as Director of the Office of Ecumenical and Interfaith Relations at the CCCC, and presented her with an icon from the Consultation members. Sr. Donna will be leaving that position, because she has been elected Congregational Leader of her religious order, the Sisters of Charity of Halifax. As the first theological session began, Rev. Dr. Dale M. Schlitt, O.M.I., the Rector of Saint Paul University, welcomed the group to the campus.

The main focus of this meeting was a continued examination of the filioque question. The original version of the Nicene-Constantinopolitan Creed that dates from the 4th century and is still used by the Orthodox states that the Holy Spirit "proceeds from the Father." The word *filioque* ("and from the Son") was later added to the Latin version of this Creed used in the West, so that the phrase would read that the Holy Spirit "proceeds from the Father and the Son." This modification appeared in some areas of western Europe as early as the 5th century but was accepted in Rome only in the 11th century. This change in the wording of the Creed and the underlying variations in understanding the origin and procession of the Holy Spirit within the Trinity have long been considered a church-dividing issue between our two communions.



**Members of the North American Orthodox-Catholic Theological Consultation**

The Consultation has been studying this question since 1999 in the hope of eventually releasing an agreed statement. During the first session of this meeting, two papers were presented: "The Council of Constantinople, 879-880," by Dr. Robert Haddad, and "The Status of the Councils of II Lyons and Florence in Modern Catholic Thought," by Rev. John Long, SJ. Two other sessions were devoted to discussion of the first draft of a prospective agreed statement.

The Consultation members also discussed major events in the lives of the two Churches that had taken place since the last meeting. These included the meeting of US Catholic Bishops in Dallas in June, the visit of Romanian Patriarch Teoctist to Rome, autonomy for the Antiochian Archdiocese, the Israeli government's non-recognition of Patriarch Irinaios of Jerusalem, the situation of the Catholic Church in Russia and relations between the Catholic Church and the Moscow Patriarchate, Orthodox participation in the World Council of Churches, the Clergy/Laity Congress of the Greek Orthodox Archdiocese and the proposed new Archdiocesan Charter, developments in SCOB, the document Reflections on Covenant and Mission produced by the dialogue between the USCCC and the National Council of Synagogues, the election and enthronement of Metropolitan Herman of the OCA, the Joint Declaration on Environmental Ethics signed by the Pope and Ecumenical Patriarch, the visit of a Constantinopolitan delegation to Rome for the feast of Sts. Peter and Paul last June, the enthronization of a new Archbishop of the Romanian Orthodox Missionary Archdiocese in America and Canada, the October meeting of the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops, and the Byzantine Spirituality Conference that was held in Pittsburgh on October 5.

On November 1, Archbishop Pilarczyk presided over a morning Eucharist for All Saint's Day in the chapel of Saint Paul Seminary. It was attended by the members of the Consultation as well as the seminarians and priests and brothers of the Oblate community.

Some changes in the membership of the Consultation were also announced. Metropolitan Maximos informed the members that Professor Lewis Patsavos had submitted his resignation because of his retirement. Archbishop Pilarczyk welcomed a new Catho-

*Cont. on page 11*



# OCL BOARD EXPANDS

The New Year brings six outstanding Orthodox Christians to the Orthodox Christian Laity (OCL) Advisory Board, bringing new strength and support from diverse backgrounds of the Church in America.

**Father Thomas Hopko**, (Orthodox Church in America [OCA], Pennsylvania) Emeritus Dean of St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary, theologian, professor, author, and speaker has been aware of the work of OCL for many years. In his retirement from his Dean's responsibilities at St. Vladimir's, he is as busy as ever but has made time to share his wisdom as an advisor. He is joined by **Father Peter E. Gillquist**, (Antiochian Orthodox Christian Archdiocese [AOCA], California) noted author, evangelist and speaker, currently serving as Director of Missions and Evangelism of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America. Also joining with these esteemed clergymen is **Father Demetrios Kavadas**, (Greek Orthodox Archdiocese [GOA], Michigan) retired after serving the GOA for over 45 years in the Detroit area. He is a member of the board of Holy Cross Orthodox Theological Seminary and active in the retired clergy association of the GOA.

Also new to the advisory board are the following distinguished lay members: **Charles R. Ajalat**, (AOCA, California) Chancellor of the AOCA, founding member of International Orthodox Christian Charities (IOCC), and noted churchman. **Dr. James Argires**, (GOA, Pennsylvania) a neurosurgeon serving Lancaster, who also serves on the board of Holy Cross Orthodox Theological Seminary. **Evan Chriss** (GOA, Maryland) a long time supporter and friend of OCL, is welcomed as an advisory board member. Evan Chriss had served the GOA for over 35 years as a member of the Archdiocesan Council. Mr. Chriss is also an Archon of the Ecumenical Patriarchate.

These new advisory board members join a distinguished group of dedicated churchmen and churchwomen, among who is **Archbishop NATHANIEL** of the Romanian Episcopate of the OCA, a committed spokesperson and supporter for Orthodox administrative unity in America. **Fathers Eusebius Stephanou** and **Steven Vlahos**, both from the GOA, have been advisors for 15 years.

Recent additions to the board of directors of OCL are **John Zarras** (OCA, Connecticut) who currently serves as a trustee of St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary, previously having served as President of the St. Vladimir's Orthodox Theological Foundation. He is also currently enrolled in the seminary in the Master of Divinity program of studies. **Andrew Kartalis**, (GOA, Ohio) is welcomed, after having made a positive contribution to OCL's work by assisting

**Dr. Nicholas Pappas**, (GOA, Delaware) Co-Chairman of the Task Force on Self-Governance, raise over \$500,000 to help educate and communicate to the Orthodox faithful important issues affecting the life and future of the Church in America.

These new worthy servants of the Church in America will provide further assurance that the mission of OCL will continue in complete harmony with God's ordained mission for the Church in America. ✱

## Orthodox and Catholic

*Cont. from page 10*

lic member, Msgr. John Faris, Under Secretary General of the Catholic Near East Welfare Association, who is a canonist with special emphasis on Eastern Canon Law. Sr. Donna Geernaert announced that her place would subsequently be taken by Sr. Jean Goulet, CSC, her successor as director of the CCCB's Office for Ecumenical and Interfaith Affairs. The members expressed their gratitude to the Sheptytsky Institute and to the Vice-Rector of Saint Paul University, Colin Levangie, OMI, who each graciously provided a reception for the members after the evening sessions.

The next meeting of the Consultation is scheduled to take place from May 27 to 29, 2003, at St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary in Crestwood, New York. The North American Orthodox-Catholic Theological Consultation has been meeting semiannually since it was founded in 1965 under the auspices of the Bishops' Committee for Ecumenical and Interreligious Affairs of the United States Conference of Catholic Bishops and the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in the Americas (SCOBA). The Canadian Conference of Catholic Bishops officially joined the Consultation as a sponsor in 1997. The Consultation works in tandem with the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops which has been meeting annually since 1981. In addition to the two co-chairmen, the Orthodox members of the Consultation include Rev. Thomas FitzGerald (Secretary), Archbishop Peter of New York, Rev. Nicholas Apostola, Prof. Susan Ashbrook Harvey, Rev. Alkiviadis Calivas, Rev. James Dutko, Prof. John Erickson, Rev. Alexander Golitzin, Rev. Emmanuel Gratsias, Dr. Robert Haddad, Rev. Paul Schnierla, Rev. Robert Stephanopoulos. Staff: Bishop Dimitrios of Xanthos, General Secretary of SCOBA and Fr. Gregory Havrilak of the office for Ecumenical and Interreligious Relations, SCOBA. The additional Catholic members are Rev. Brian Daley, SJ (secretary), Msgr. Frederick McManus, Prof. Thomas Bird, Rev. Peter Galadza, Msgr. John D. Faris, Rev. John Galvin, Sr. Jean Goulet, CSC, Rev. Sidney Griffith, ST, Rev. John Long, SJ, Rev. David Petras, Prof. Robin Darling Young, and Rev. Ronald Roberson, CSP (staff). ✱



# ON CONTROL OF THE TONGUE

The greatest necessity of all is to control and curb our tongue. The mover of the tongue is the heart: what fills the heart is poured out through the tongue. And conversely, when feeling is poured out of the heart by the tongue, it becomes strengthened and firmly rooted in the heart. Therefore the tongue is one of the chief factors in building up our inner disposition.

Good feelings are silent. The feelings which seek expression in words are mostly egotistical, since they seek to express what flatters our self-love and can show us, as we imagine, in the best light. Loquacity mostly comes from a certain vainglory, which makes us think that we know a great deal and imagine our opinion on the subject of conversation to be the most satisfactory of all. So we experience an irresistible urge to speak out and in a stream of words, with many repetitions, to impress the same opinions in the hearts of others, thus foisting ourselves upon them as unbidden teachers and sometimes even dreaming of making pupils of men, who understand the subject much better than the teacher.

This refers, however, to cases when the subjects of conversation are more or less worthy of attention. But in most cases loquacity is a synonym of empty talk, and then there are no words to express the many evils, which arise from this ugly habit. In general, loquacity opens the doors of the soul, and the devout warmth of the heart at once escapes. Empty talk does the same, but even more so. Loquacity distracts one's attention out of oneself, leaving the heart unprotected. Then the usual passionate interests and desires begin to steal into it, at times with such success that at the end of such empty talk the heart has not only consented, but has decided to commit passionate deeds. Empty talk is the door to criticism and slander, the spreader of false rumors and opinions, the sower of discord and strife. It stifles the taste for mental work and practically always serves as a cover for the absence of sound knowledge. When wordy talk is over, and the fog of self-complacency lifts, it always leaves behind a sense of frustration and indolence. Is it not proof of the fact that, even involuntarily, the soul feels itself robbed?

Wishing to show how difficult it is for a loquacious man to refrain from saying something harmful, sinful and wrong, the Apostle James said that keeping the tongue within its rightful bounds is the property only of the perfect: 'If any man offend not in word, the same is a perfect man, and able also to bridle the whole body' (James iii. 2). As soon as the tongue begins to speak for its own pleasure, it runs on in speech like an unbridled horse, and blurts out not only the good and seemly, but also the bad and harmful. This is why the Apostle calls it 'an unruly evil, full of deadly poison' (James iii. 9). Long before him, Solomon

too said: 'In the multitude of words there wanteth not sin' (Prov. x. 19). In general, let us say, like Ecclesiastes, that a loquacious man shows his folly, for as a rule only "a fool ... is full of words" (Ecclesiastes x. 14).

Do not prolong your conversation with a man, who is not listening to you with a good heart, lest you weary him and make yourself abhorrent, as is written: 'He that useth many words shall be abhorred' (Ecclesiasticus xx. 8). Beware of speaking in a severe or superior manner; for both are highly disagreeable and make people suspect you of great vanity and a high opinion of yourself. Never speak about yourself, about your affairs or your relatives, except when it is necessary, and even then be brief and say as little as possible. When you see that others speak too much of themselves, force yourself not to imitate them, even if their words appear humble and self-reproachful. As regards your neighbour and his affairs, do not refuse to discuss them, but always be as brief as you can, even when you have to speak of such things for his good.

While conversing, remember and try to follow the precept of St. Thalassius who says: "Of the five attitudes in conversation with others, use three with discrimination and without fear; use the fourth infrequently and refrain from using the fifth altogether" (Philokalia, the first century, 69). One writer understands the first three as follows: 'yes,' 'no,' 'of course' or 'this is clearly so'; by the fourth, he understands doubtful things and by the fifth, things totally unknown. In other words, about things you know for certain to be true or false, or self-evident, speak with conviction, saying that they are true, or false, or evident. About doubtful things, better say nothing, but when necessary, say that they are doubtful and reserve your judgment. Of what you know nothing, say nothing. Someone else says: we have five forms or modes of speech: the vocative, when we invoke someone; the interrogative, when we ask a question; the desiring or soliciting form, when we express a desire or request; the defining, when we express a decisive opinion on something; the commanding, when masterfully and authoritatively we express a command. Of these five, use the first three freely; the fourth, as rarely as possible; the fifth, not at all.

Speak with God with all homage, especially of His love and goodness; at the same time be fearful lest you commit a sin by speaking wrongly, confusing the simple hearts of the listeners. Therefore, listen rather to others on this subject, collecting their words in the inner treasure-house of your heart.

When the conversation is of other things, let only the sound of the voice enter into your ear, but not the thought into your mind, which must remain unwaveringly directed towards God. Even when it is necessary to listen to the speaker, in order to understand what he speaks of and to give a suitable answer, do not forget, in the midst of listening and speaking, to raise the eye of your mind on high where your God



is, thinking of His greatness and remembering that He never loses sight of you and looks at you either with approval or disapproval, according to what is in the thoughts of your heart, in your words, movements and actions.

When you have to speak, before expressing what has entered your heart and letting it pass to your tongue, examine it carefully; and you will find many things that are better not let past your lips. Know moreover that many things, which it seems to you good to express, are much better left buried in the tomb of silence. Sometimes you will yourself realize this; immediately the conversation is over.

Silence is a great power in our unseen warfare and a sure hope of gaining victory. Silence is much beloved of him, who does not rely on himself but trusts in God alone. It is the guardian of holy prayer and a miraculous helper in the practice of virtues; it is also a sign of spiritual wisdom. St. Isaac says: 'Guarding your tongue not only makes your mind rise to God, but also gives great hidden power to perform visible actions, done by the body. If silence is practiced with knowledge, it also brings enlightenment in hidden doing' (ch. 31 in Russian edition). In another place he praises it thus: 'If you pile up on one side of the scales all the works demanded by ascetic life, and on the other side — silence, you will find that the latter outweighs the former. Many good counsels have been given us, but if a man embraces silence, to follow them will become superfluous' (ch. 41). In yet another place he calls silence 'the mystery of the life to come; whereas words are the instruments of this world' (ch. 42). St. Barsanuphius places it above preaching the word of God, saying: 'If you are just on the very point of preaching, know that silence is more worthy of wonder and glory.' Thus, although one man 'holdeth his tongue because he hath not to answer,' another 'keepeth silence, knowing his time' (Ecclesiasticus xx. 6), yet another for some other reasons, 'for the sake of human glory, or out of zeal for this virtue of silence, or because he secretly communes with God in his heart and does not want the attention of his mind to be distracted from it' (St. Issac, ch. 76). It can be said in general that a man, who keepeth silence, is found wise and of good sense (Ecclesiasticus xx. 5).

I shall indicate to you the most direct and simple method to acquire the habit of silence; undertake this practice, and the practice itself will teach you how to do it, and help you. To keep up your zeal in this work, reflect as often as you can on the pernicious results of indiscriminate babbling and on the salutary results of wise silence. When you come to taste the good fruit of silence, you will no longer need lessons about it. ✱

*Chapter 25 of Unseen Warfare, as edited by Nicodemus of the Holy Mountain and revised by Theophan the Recluse. SVS Press, New York, 1987. Available from ROEA, PO Box 185, Grass Lake, MI 49240, (517) 522-3656 for \$13.95 + \$4.00 shipping and handling.*

## HIERARCHAL SCHEDULE

**September 26-30. Ft. Qu'Appelle, SK. Romanian Orthodox Deanery Centre. Friday:** Clergy Conference. Romanian Orthodox Deanery of Canada (RODOC) Annual Assembly. **Saturday:** Association of Romanian Canadian Orthodox Ladies Auxiliaries (ARCOLA) Initial Meeting. Orthodox Brotherhood of Canada Annual Assembly. Great Vespers. Supper and program. **Sunday:** Matins followed by Consecration of the Protection of the Mother of God Church. Hierarchal Divine Liturgy. Banquet and program.

**October 3. Detroit, MI. Center for Orthodox Christian Studies.** Meeting of Consecration Committee for Bishop-Elect.

**October 5-6. Warren, OH. Holy Resurrection.** 85th Anniversary. **Saturday:** Great Vespers. Reception. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet.

**October 10-11. Washington, DC.** Annual meeting of Congress of Romanian Americans (CORA).

**October 12-13. Falls Church, VA. Protection of Mother of God. Saturday:** Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

**October 16. Detroit, MI. Center for Orthodox Christian Studies.** Meeting of Consecration Committee for Bishop-Elect.

**October 19-20. Southfield, MI. St. George Cathedral. Saturday:** Orthodox Brotherhood USA Annual Conference. Memorial Service. Great Vespers. Dinner. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy.

**October 21-24. Syosset, NY. Orthodox Church in America Chancery.** Holy Synod Meeting.

**October 26-27. Canton, OH. St. George.** 90th Anniversary. **Saturday:** ARFORA National Board Meeting. Great Vespers. Reception. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet.

**October 28. Southfield, MI. St. George Cathedral.** Meeting of Consecration Committee for Bishop-Elect.

**November 1. Southfield, MI. St. George Cathedral.** Vespers and Calling of Bishop Irineu by Holy Synod. Reception.

**November 2. Southfield, MI. St. George Cathedral.** Consecration Services. Proclamation of Bishop Irineu. Hierarchal Divine Liturgy and Consecration. Banquet at St. John Armenian Cultural Center. **Evening: Warren, MI. Descent of Holy Spirit.** Great Vespers. Dinner.

**November 3. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul.** Attended first Hierarchal Divine Liturgy celebrated by Bishop Irineu. Banquet. **Evening: Troy, MI. St. Nicholas.** Vespers. Dinner.

**November 7-9. Southfield, MI. Orthodox Christian Laity 5th Annual Conference.**

*Cont. on page 14*



# Hierarchal Schedule

*Cont. from page 13*

**November 9-10. Southfield, MI. St. George Cathedral.** 90th Anniversary. **Saturday:** Memorial Service. Great Vespers. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet.

**November 11. Detroit, MI. Center for Orthodox Christian Studies - St. Andrew.** Board meeting.

**November 15-17. Colleyville, TX. St. Mary. Saturday:** Great Vespers. Reception. Meeting with Parish Council. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Blessing of ground for new church. Banquet.

**November 19. Detroit, MI. Center for Orthodox Christian Studies - St. Andrew.** Ecumenical Dialogue Group meeting. Bishop's Consecration Committee final meeting.

**November 22-24. Winnipeg, MB. St. George. Friday:** Pastoral Visit. **Saturday:** Meetings with Church School, Children, Ladies Auxiliary, Parish Council. Great Vespers. Supper. **Sunday:** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet.

**December 1. Glendale, AZ. St. John.** Divine Liturgy.

**December 8. Troy, MI. St. Nicholas.** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet.

**December 15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery.** Hierarchal Divine Liturgy.

**December 22. Rives Junction, MI. Dormition Monastery.** Hierarchal Divine Liturgy. \*

## AUXILIARY BISHOP SCHEDULE

**November 2. Warren, MI. Descent of Holy Spirit.** Vespers with the clergy who were present at the Consecration services. Attended a festive banquet with His Eminence Nathaniel and the clergy.

**November 3. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul.** Served first Divine Liturgy as Bishop in the presence of His Eminence, Archbishop Nathaniel. Festive banquet.

**November 3. Troy, MI. Holy Trinity.** With visiting clergy and friends from Romania, met with His Eminence, Archbishop Nicolae Condrea. **Evening: Troy, MI. St. Nicholas.** Vespers followed by a festive banquet.

**November 5. Grass Lake, MI. Vatra Romaneasca.** Memorial service for His Eminence Archbishop Valerian, attended by His Eminence Archbishop Nathaniel and visiting clergy and friends from Romania. **Afternoon: Rives Junction, MI. Dormition Monastery.** Official visit. Te Deum followed by Lunch.

**November 7. Detroit, MI. Ascension Monastery.** Great Vespers for the feast of Holy Archangels Michael and Gabriel.

**November 8. Cleveland, OH. St. Mary Cathedral.** Hierarchal Divine Liturgy. Tour of the city. **Afternoon: Cleveland, OH. Buna Vestire.** Visit.

**November 9-10. Southfield, MI. St. George Cathedral. Saturday:** Memorial Service in memory of His Grace Bishop Policarp, His Eminence Archbishop Valerian, clergy and faithful of the Cathedral. Great Vespers with His Eminence Archbishop Nathaniel on the occasion of the 90th Anniversary of the Cathedral. **Sunday:** Concelebrated Hierarchal Divine Liturgy with His Eminence Archbishop Nathaniel. Anniversary banquet.

**November 16. Hartford, CT. Holy Transfiguration Mission.** Pastoral visit. Hierarchal Divine Liturgy at St. George Greek Orthodox Church where the mission holds services. Festive banquet. **Evening: Manchester, NH. St. John of Suceava Mission.** Vespers.

**November 17. Woonsocket, RI. St. John the Baptist.** Hierarchal Divine Liturgy on the occasion of the 90th Anniversary of the parish. Blessed the new Proskomedia Table.

**November 28. Detroit, MI. St. Raphael of Brooklyn Mission at Center for Orthodox Christian Studies - St. Andrew.** Great Vespers for patronal feast of the Institution.

**December 1. McKees Rock, PA. St. Andrew Mission.** Hierarchal Divine Liturgy for patronal feast of parish.

**December 2. Washington, DC. Romanian Embassy.** Attended the official reception for the celebration of the National Day of Romania.

**December 7. Nashville, TN. St. John Chrysostom Mission.** Vespers.

**December 8. Atlanta, GA. Sts. Constantine and Helen.** Hierarchal Divine Liturgy.

**December 15. Annunciation Mission. Grand Rapids, MI.** Hierarchal Divine Liturgy.

**December 22. Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul.** Hierarchal Divine Liturgy. Banquet. Church School Christmas Program.

**Ascension Monastery  
Detroit, Michigan**

Celebrated services on November 21, 24, 30 and December 6. \*

**FEBRUARY ISSUE  
DEADLINE  
*January 17***



# PARISH REGISTER

## BAPTISMS

**Anghelina, Theodora**, daughter of Catalin & Mirela I. Theodora, Columbus, OH. St. Andrew, Pittsburgh, PA. Godparents: Daniel H. & Anda M. Vlad.

**Apintiloaiei, Adriana Livia**, daughter of Mircea & Angela Apintiloaiei, Burke, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Eugen & Alina Ciobanu.

**Cigolea, Beatrice**, daughter of Grigore & Victoria P. Cigolea, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Sergiu & Liliana Pavalache.

**Corlaci, Andrei Ioan**, son of Sorin & Ioana Nicolau, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Adriana Tirziu and Catalin Bitu.

**Ciobanu, Jo-Ann**, daughter of Dragos V. & Daniela C. Ciobanu, Glen Ridge, NJ. St. Andrew, Pittsburgh, PA. Godparents: Laurentiu & Mihaela Nastac.

**Danciu, Kathleen**, daughter of Gheorghe & Violeta N. Danciu, Mississauga, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Ciprian & Dana Gheorghiu.

**Iancu, Kristen Nicole**, daughter of Augustin G. & Michaela M.S. Iancu, Cliffside Park, NJ. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Gabriela N. Drosu and Mircea Boboc.

**Ignat, Tia Dora**, daughter of Florin T. & Dana J. Ignat, Phoenix, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Cornel & Maria Pop.

**Justo, Theodora Samantha**, daughter of Pedro & Marinela S. Justo, Harsdale, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Theodora Pasici and Sabrina Matache.

**Matara, Delila**, daughter of Bogdan F. & Jeanina I.G. Matara, Philadelphia, PA. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA. Godparents: Valentin J. & Nadia M. Gheorghe.

**Moldovan, Michael Marius**, son of Marius P. & Corina M. Moldovan, Pittsburgh, PA. St. Andrew, Pittsburgh, PA. Godparents: Vasile & Adriana Oros.

**Mujat, Victor Andrei**, son of Mircea & Claudia P. Mujat, Orlando, FL. Sts. Michael & Gabriel, Orlando, FL. Godparent: Gabriel Popescu.

**Muscoi, Alexia**, daughter of Ovidiu & Marinela B. Muscoi, Kitchener, ON. St. John, Kitchener, ON. Godparents: Adrian & Loredana Mioc.

**Napier, Devon Tyler**, son of Kenneth D. & Claudia M.F. Napier, Glendale, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparent: Valeria Dragomir.

**Nicula, Maria Laura**, daughter of Ciprian N. & Ramona C.B. Nicula, Queens, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Dan & Nicoleta Furtea.

**Rusu, Eric George**, son of Raul G. & Dorina L. Rusu, Courtice, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Relu & Nicoleta Vasiliu.

**Sii, Christopher William**, son of Doru C. & Maria L. Sii, Phoenix, AZ. St. John, Glendale, AZ. Godparents: Dan & Anca Bala.

**Subu, Grace Alexandra**, daughter of Rev. Fr. David & Psa. Stephanie Subu, Hermitage, PA. Holy Cross, Hermitage, PA. Godparents: Rev. Fr. George & Psa. Paula Treff.

**Tesfay, Adani**, son of Menghistab & Eden W. Tesfay, Leesburg, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparent: Daniel Eden.

**Tesfay, Matthew**, son of Menghistab & Eden W. Tesfay, Leesburg, VA. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Beniamin & Almas Tesfay.

**Vasiliu, Luca Stephan**, son of Roberto G. & Daniela S. Vasiliu, Sunnyside, NY. St. Dumitru, New York, NY. Godparents: Luca & Corina Mihailescu.

**Wauchsmann, Albert**, son of Sebastian & Luminita Wauchsmann, Pittsburgh, PA. St. Andrew, Pittsburgh, PA. Godparents: Gheorghe & Delia I. Galben.

## RECEIVED INTO THE CHURCH

**Subu, Stephen David**, Jackson, MI. Dormition Monastery, Rives Junction, MI. Rev. Fr. Eugen Rosu.

## MARRIAGES

**Ababei, Cristinel and Anca Mirela Miron**, Pittsburgh, PA. St. Andrew, Pittsburgh, PA. Godparents: Radu & Diana Marculescu.

**Gheorghe, Jean Valentin and Nadia Monica Nardone**, Blue Bell, PA. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA. Godparents: John & Gabriela Bratkovics.

## FALLEN ASLEEP IN THE LORD

**Costa, Victor G.**, 82. Holy Cross, Hermitage, PA.

**Dirina, Katherine**, 88. Descent of Holy Spirit, Elkins Park, PA.

**Opriciu, Gligorie**, 72. Descent of Holy Spirit, Warren, MI.

**Solomon, Nicholas**, 77. St. Nicholas, Alliance, OH.

**Steiner, Cornelia**, 89. Holy Cross, Hermitage, PA.

**Almazan, Viorika**, 58. Descent of Holy Spirit, Warren, MI.

## FINANCIAL REPORT

### EPISCOPATE SUPPORTERS

<b>Anita Constant</b> , Chicago, IL .....	\$1,500.00
<b>Connie Trollan</b> , Juneau, AK .....	\$200.00
<b>George &amp; Nancy Ittu</b> , Cleveland, OH .....	\$50.00
<b>Richard D. Martin</b> , Waldport, OR .....	\$50.00
<b>Rev. Fr. &amp; Psa. Romey Rosco</b> , Dearborn Hts., MI .....	\$50.00
<b>Stephen &amp; Judy Shonn</b> , Youngstown, OH .....	\$50.00
<b>M/M George Chirca</b> , Ridgewood, NY .....	\$30.00
<b>Thrisia Pana</b> , Regina, Sk .....	\$30.00

### GENERAL DONATIONS

<b>Michael &amp; Lilliana Schester</b> , Macomb Twp., MI .....	\$10.00
---	---------

*Cont. on page 16*



# ORTHODOX CAMPUS COMMISSION REESTABLISHED

During the past year, the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in America (SCOBA) was pleased to bless and endorse the revival of the Orthodox Christian Campus Commission, which was created in 1965, and led to the establishment of a vibrant campus ministry program throughout North America. Later, in the 80's and 90's, though Orthodox Christian Fellowships continued to exist on some campuses, the national office and coordination ceased to function. Now, through efforts coordinated by our

jurisdictional Youth Departments this ministry has been revived. A Campus Ministry Office has been established, under the guidance of the SCOBA Campus Commission.

A new web-site, [www.ocf.net](http://www.ocf.net), has been established for Orthodox college students; **The Basil Leaf**, the national OCF newsletter, is produced by students for students; and **the Real Break** mission trip, which takes place during Spring Break, has reached over 300 students in the past three years. The Campus Commission has been working diligently to facilitate these programs. Further information is available from the **Orthodox Campus Commission, PO Box 249, Boston, MA 02130. Tel: 800-919-1623. E-mail: [info@ocf.net](mailto:info@ocf.net).**

We urge you to support the efforts of the SCOBA Campus Commission to reach our Orthodox students on college campuses across North America. ✱

## Financial Report

*Cont. from page 15*

### CHRISTMAS DONATIONS

Audrey Huston, Michigan Center, MI .....	\$700.00
Rev. Fr. & Ps. John Limbeson, Laguna Woods, CA .....	\$100.00
Aurelia Buner, Ellwood City, PA .....	\$25.00

### MEMORIAM

M/M Virgil Barbu, Brownstown, MI .....	\$100.00
(IMO deceased family members)	
Zamfira Posteuca, Wilmette, IL .....	\$20.00
(IMO Husband, Vasile)	

### EPISCOPATE (DUES) ASSESSMENTS

Holy Cross, Hermitage, PA .....	\$2,200.00
---------------------------------	------------

### HIERARCHS TRAVEL FUND

St. George, Winnipeg, MB .....	\$400.00
St. Andrew, McKees Rocks, PA .....	\$250.00
St. Nicholas, Troy, MI .....	\$200.00
St. John the Baptist, Woonsocket, RI .....	\$100.00

### WILLIAM R. STANTIZ - A.R.O.Y MEMORIAL SCHOLARSHIP FUND

John & Kathy Stanitz, Wheaton, IL .....	\$1,000.00
---	------------

### BISHOP-ELECT CONSECRATION DONATIONS

St. Mary Cathedral, Cleveland, OH .....	\$1,000.00
Cornel & Sharon Ivascu, Franklin, MI .....	\$500.00
St. Mary, St. Paul, MN .....	\$500.00
St. John the Baptist, Woonsocket, RI .....	\$400.00
Dr. Teodor Daniliuc, Royal Oak, MI .....	\$250.00
M/M Victor Dinu, Skokie, IL .....	\$100.00
Tiberius Mihalache, Mishawaka, IN .....	\$100.00
Orthodox Brotherhood of Canada .....	\$100.00
M/M Phil Paraniuk, St. Albert, AB .....	\$100.00
Rev. Fr. & Ps. Raymond Samoila, North Canton, OH .....	\$100.00
Ionel & Viorica Simplicean, Dearborn Hts., MI .....	\$100.00
Phil & Myra Toconita, St. Paul, MN .....	\$100.00

## POFTĂ BUNĂ COOKBOOK

Xth Edition

New Easy to Read Laser Printing

Great Gift for Showers, Weddings, Birthdays, etc.

### ORDER

\_\_\_\_\_ copies of POFTĂ BUNĂ  
@ \$12.00 each (U.S. funds only)

Total \$ \_\_\_\_\_

Make check payable to:

St. Mary's Society, c/o Marie Sandru  
3097 W. 230TH ST.

NORTH OLMSTED, OH 44070

Name \_\_\_\_\_

Address \_\_\_\_\_

City \_\_\_\_\_

State \_\_\_\_\_

Zip \_\_\_\_\_

Maria & Aleman Brote, Rocky River, OH .....	\$55.00
Elena Rodica Bogdan, Gloucester, ON .....	\$50.00
Drs. Eleanor & John Bujea, Regina, SK .....	\$50.00
Rev. Fr. & Ps. Leonte Copacia, Jr., Shelby Twp., OH .....	\$50.00
Mary Demetriade, Warren, MI .....	\$50.00
Elizabeth Galbincea, Cleveland, OH .....	\$50.00
Mihaela Gherman, Detroit, MI .....	\$50.00
M/M Michael Glodich, Cleveland, OH .....	\$50.00
George & Nancy Ittu, Cleveland, OH .....	\$50.00
Rev. Fr. & Ps. Jon Sfera, Hollywood, FL .....	\$50.00
Georgina Spataru, Chicago, IL .....	\$50.00



# CARE ESTE ÎNTREBUINȚAREA AGHESMEI MARI ȘI CUM SE PĂSTREAZĂ?

În activitatea pastorală a preotului, sfințirea apei sau agheasma este una dintre solicitările cele mai des întâlnite. Agheasmă, termen de proveniență greacă, intrat în vocabularul bisericesc și întrebuințat curent, înseamnă sfințire, deci sfințirea apei. Ea este, așa cum se știe, de două feluri: agheasmă mare și agheasmă mică. Cea mică se mai numește și sfeștanie sau, în formă populară, feștanie, termen care vine din limba slavă și înseamnă luminare. La început era folosit numai pentru agheasma mare, întrucât aceasta se săvârșea numai la Bobotează, sărbătoare care a fost și mai este cunoscută cu denumirea de “sărbătoarea luminii sau a luminării” — fiindcă atunci se botezau catehumenii și primeau Dunul Sfânt care le aducea lumina, adică transformarea sufletească sau lăuntrică. De la agheasma mare, acest termen a trecut apoi numai la cea mică. Agheasma înseamnă deci în același timp și slujba de sfințire a apei.

Cât privește agheasma mare, aceasta se săvârșește numai la Bobotează, atât în ajunul sărbătorii, după utrenie, cât și în ziua praznicului, după Sfânta Liturghie, așa cum prevede Mineiul pe ianuarie. În practică, însă, de obicei, agheasma mare se săvârșește numai în ziua sărbătorii. Obiceiul de a sfinți apa și în ajun era justificat de practica mergerii pe la casele credincioșilor, în ajunul sărbătorii, și a stropirii cu agheasmă mare. Cum acest mers cu “boboteaza” caselor se începe cu câteva zile înainte de ajun sau de sărbătoarea însăși, preoții folosesc agheasmă din anul precedent. De aceea nu se mai obișnuiește a se face sfințirea apei și în ajun. Ea a mai rămas în practică doar în mănăstiri, iar credincioșii știu, de regulă, de sfințirea apei care are loc în ziua de Bobotează.

Conform credinței și practicii creștine, agheasma mare are o putere tămăduitoare și sfințitoare mult mai mare decât agheasma mică, deoarece ea se face cu o slujbă cu totul aparte și invocarea specială, de două ori, a Duhului Sfânt pentru sfințirea apei. De fapt, amândouă formulele de invocare se adresează direct Mântuitorului, ca prin pogorârea Sfântului Duh, să sfințească apa respectivă. La aceasta se adaugă și faptul că sfințirea apei are loc în însăși ziua în care s-a botezat Mântuitorul, când toate apele au fost sfințite. De aici și respectul deosebit față de agheasma mare pe care îl întâlnim în viața credincioșilor. Agheasma mare, ca de altfel și cea mică, se ia întotdeauna pe nemâncate și înainte de anafură, iar când ne împărtășim, se consumă după Sfânta Împărtășanie. Se ia în zilele de post și ajunare, sau în zilele de sărbătoare. Unii creștini obișnuiesc să consume aproape zilnic agheasma mare, un fel de antidot împotriva lucrării celui rău, obicei care nu este greșit.

În legătură cu agheasma mare s-a îndătinat obiceiul

de a se consuma timp de nouă zile, începând cu ajunul sărbătorii Bobotezei, până la odovania praznicului.

Pe lângă “botezul” pe care îl face preotul cu agheasmă mare, înainte de sărbătoarea Bobotezei, credincioșii obișnuiau să stropească cu agheasmă casele și lucrurile sau obiectele din ele, ogrăzile, livezile, viile, holdele. Lucrul acesta este bine venit având în vedere că toată firea înconjurătoare are nevoie de sfințire. Agheasma mai este consumată de cei bolnavi care o beau sau se ung pe părțile trupului care sunt bolnave pentru tămăduire.

Pentru toate acestea, credincioșii iau agheasmă acasă în vase și o păstrează cu atenție, ferind-o de întinare. În acest scop, ea trebuie ținută într-un loc deosebit din locuință, într-una din încăperile destinate pentru activități mai pioase, și nu la un loc cu toate celelalte obiecte de uz casnic, în bucătărie sau cămări, alături de sticle cu alt conținut. Dacă de la un an la altul agheasma prisosește, cea veche, deși nu este stricată și nu se strică niciodată, se varsă în locuri curate, ferite de întinare, de regulă, în pământ, la flori, la rădăcinile pomilor.

În legătură cu agheasma mare și cu sărbătoarea Bobotezei, există o datină destul de răspândită în mediile rurale și în multe părți din țară, conform căreia gospodinele nu spală timp de șapte zile după Bobotează, pe motiv că în această perioadă toate apele sunt sfințite, iar spălătul ar spurca această sfințire. Fără îndoială că această tradiție se bazează pe credința că prin sfințirea apei la Bobotează se repetă ceea ce s-a petrecut la Iordan, adică sfințirea tuturor apelor, așa cum spune cântarea bisericească: “Astăzi, firea apelor se sfințește.” Aceasta însă nu înseamnă că toate apele, în afară de cea sfințită special, au aceeași încărcătură harică și aceeași sfințenie. Prin botezul Mântuitorului s-a instituit rânduiala sfințirii apei și folosirea acestui element natural drept mijloc de curățire și sfințire, prin pogorârea asupra lui a harului sfinților la invocarea slujbelor Bisericii. A spăla sau a face curățenie, folosind apa, în această perioadă de șapte zile după Bobotează, nu constituie așadar o impietate, cu atât mai mult, cu cât nevoile zilnice din gospodărie cer această curățenie. “Astăzi firea apelor se sfințește” este o formulă poetică, pentru a arăta că prin apa sfințită ne putem curăți, tămădui și sfinți, care nu ne oprește însă de la obligațiile unei vieți civilizate. Desigur că aceia care pot respecta această restricție tradițională fac un lucru bun, dar nici cei care o încalcă nu greșesc.

În biserică, agheasma mare trebuie păstrată în agheasmatar sau alt vas curat, de regulă, în sfântul altar, întrebuințându-se la diferite slujbe de sfințire, în special la ierurgii. Conform prescripției din Molitfelnic,

*Cont. la pag. 20*



# VIZITA PREA SFINȚITULUI EPISCOP -VICAR IRINEU ÎN PAROHIA "BUNA VESTIRE" DIN GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Într-o atmosferă sărbătorească, credincioșii Parohiei "Buna Vestire" din Grand Rapids, Michigan au întâmpinat cu deosebită bucurie pe Prea Sfințitul Episcop-Vicar IRINEU în weekendul de 14-15 decembrie. Prea Sfințitul Episcop-Vicar IRINEU continuă astfel seria vizitelor misionare în Parohiile și Misiunile vorbitoare de limbă română din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române din America.

Vlădica IRINEU și-a început vizita misionară de sâmbătă seara, însoțit de Prea Cuviosul Părinte Ierodiacon Sebastian (Dumitrașcu). Vlădicul a discutat cu Preotul Paroh Anton Frunză aspecte ale vieții spirituale și administrative ale Parohiei "Buna Vestire". Accentul s-a pus asupra construcției bisericii și asupra progresului duhovnicesc în parohie. A doua zi, Prea Sfințitul avea să constate cu prilejul săvârșirii Sfintei Liturghii arhieresti și a vizitei întreprinse la locul construcției, progresul înregistrat în această parohie. Prea Sfințitul a fost întâmpinat cu tradiționalul colac de pâine și sare de către Președintele Consiliului Parohial, Domnul Dumitru Amarandei și cu un frumos buchet de flori de către Președinta Reuniunii de Doamne, Doamna Nina Prisecaru la intrarea în Capela Maria Goretti a Bisericii Romano-Catolice "St. Adalbert" unde credincioșii Parohiei se adună pentru săvârșirea sfintelor slujbe de peste cinci ani de zile.

Cei aproximativ 70 de credincioși prezenți au trăit momente înălțătoare, culminând cu primirea Tainei Sfintei Împărtășanii de către majoritatea celor prezenți.

În cuvântul său, Prea Sfințitul Episcop-Vicar IRINEU, a împărtășit celor prezenți binecuvântările și purtarea de grijă a Înalț Prea Sfințitului Arhiepiscop NATHANIEL, din a cărui încredințare a venit în vizită, a apreciat strădaniile membrilor Parohiei alături de Părintele Frunză, și i-a îndemnat să continue cu aceeași răvnă. În același timp, a atras atenția că Biserica



Prea Sfințitul Episcop-Vicar IRINEU împreună cu Pr. Paroh Anton Frunză și credincioșii Parohiei "Buna Vestire"



Biserica "Buna Vestire" în construcție

înseamnă comuniunea credincioșilor, care trebuie să fie prezenți frecvent la Sfânta Liturghie, să se roage și să urmeze învățătura Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Vlădicul a subliniat importanța practicării în familie, "mica Biserică", a învățăturilor primite în biserică, arătând că perioada Postului Crăciunului trebuie să fie un timp al pregătirii noastre duhovnicești pentru primirea cu sufletul curat a Domnului nostru Iisus Hristos. În semn de apreciere pentru eforturile susținute ale credincioșilor alături de preotul paroh, Prea Sfințitul IRINEU, din încredințarea Înalț Prea Sfințitului Arhiepiscop NATHANIEL, a prezentat gramate Preotului Paroh Anton Frunză, Consiliului Parohial și Reuniunii de Doamne, adresând totodată cuvinte de apreciere celor două profesoare de la Școala Duminicală a Parohiei, Doamnele Elena Chiaburu și Nicoleta Roșu.

După ce a binecuvântat pe credincioși, Prea Sfințitul a participat la masa oferită de comunitate în cinstea sa. Părintele Anton Frunză a introdus la sfârșitul agapei pe toți enoriașii prezenți, Prea Sfințitul IRINEU având câte un cuvânt de folos pentru fiecare, credincioșii rămânând impresionați de bunătatea și vorba blândă a Ierarhului. Vlădicul și-a încheiat vizita în Grand Rapids, cu un popas la locul construcției bisericii. Însoțit de către Prea Cuviosul Părinte Ierodiacon Sebastian, de Părintele Paroh Anton Frunză și de o parte dintre membrii Consiliului Parohial, Prea Sfințitul a rămas plăcut impresionat de progresul înregistrat în înălțarea viitorului locașului de rugăciune, cu atât mai mult cu cât Prea Sfinția Sa fusese prezent pe data de 15 iunie a acestui an când s-a pus piatra de temelie a bisericii. În final, Vlădica IRINEU a binecuvântat pe cei prezenți, îndemnându-i la efort susținut spre slava lui Dumnezeu, menționând că va prezenta Înalț Prea Sfințitului Arhiepiscop NATHANIEL realizările Parohiei "Buna Vestire". ✱

Participant



# CUM AM DEVENIT ORTODOX

— *convertirea unui baptist american  
la Ortodoxie* —

Iubiți frați în Hristos, cititori revistei Credința Străbună. Numele meu este John. Sunt născut și locuiesc în Statele Unite ale Americii și am devenit ortodox cu șapte ani în urma. La începutul anului acesta am avut privilegiul de a-l întâlni în America pe parintele Viorel Plop, care m-a rugat să scriu acest articol referitor la convertirea mea la ortodoxie, și cum aș putea să refuz când consider ortodoxia ca fiind o perlă de mare preț. *Ortodoxia este credința cea adevărată din "vița cea plantată de Hristos" cu 2000 de ani în urmă.*

Înainte de a începe relatarea propriu-zisă despre călătoria mea în căutarea ortodoxiei, țin să mulțumesc. Bisericii și popoarelor ortodoxe în general, iar Bisericii și poporului român în special, pentru că au păstrat vie credința cea adevărată de-a lungul secolelor.

Povestea mea începe în statul Kansas unde m-am născut cu 30 de ani în urmă și unde mi-am petrecut primii 20 de ani ai vieții mele. Acolo mi-am petrecut copilăria, anii de liceu și de facultate. Mama și tatăl meu aparțineau de biserica baptistă, dar nu îmi amintesc ca familia mea să fi mers la biserică în vremea copilăriei mele, decât extrem de rar. Una din surorile mele a devenit catolică prin căsătorie, iar cealaltă a devenit metodistă. Când despre frații mei erau mai mult sau mai puțin atești. Eu însă, am simțit întotdeauna nevoia să merg la biserică, dar în acea vreme, eram încă în căutarea Bisericii celei adevărate a lui Hristos. *La început, am încercat să merg la biserica baptistă la care era înscrisă mama mea, însă am fost foarte dezamăgit de sărăcia spirituală care bântuie bisericile neoprotestante.* Printre altele într-o zi l-am întrebat pe pastor cine a format biserica baptistă. El mi-a răspuns că Hristos, dar nu a putut să îmi dea mai multe amănunte. *Pastorii protestanți nu prea știu istorie, însă și mai dramatic este faptul că, din canză că ei nu cred în Sfânta Tradiție cad în multe erezii.*

Dezamăgit de biserica baptistă, în vremea anilor de liceu am devenit membru al bisericii anglicane, care pentru moment mi s-a părut mult mai avansată spiritual, dar care mă va dezamăgi în viitor prin faptul că au acceptat femeii preoți și suportă ideea homosexualității. Preoții Bisericii Anglicane însă mi-au plăcut foarte mult, oferindu-mi chiar o bursă spre a studia teologia, pe care însă am refuzat-o din motivele amintite mai sus.

În vremea aceea eroul meu era autorul englez C.S. Lewis. Mai târziu, peste ani, am aflat că C.S. Lewis a avut parte de o înmormântare ortodoxă. Întotdeauna am fost atras de istorie, de tradiție și de credința în Dumnezeu. Biserica anglicană mi-a făcut cunoscuți

numai doi Părinți ai Bisericii Apusene: Fericitul Augustin și Toma d'Aquino. Tot în Biserica anglicană am aflat despre conceptul ecumenist, numit "teoria podului" care prezenta trei Biserici ca adevărat creștine: Ortodoxă, Catolică și Anglicană.

În baza acestei teorii am început să studiez istoria Bisericii Catolice. Am fost foarte dezamăgit însă de punctele ei negre: Cruciadele și Inchiziția.

După ce am absolvit liceul, am studiat Psihologia și Istoria Religiiilor la Universitatea din Kansas. Am fost foarte șocat de faptul că mulți dintre profesorii mei de istoria religiilor erau atești.

Ar trebui să încep aceasta relatare cu zicala că "Dumnezeu scoate ceva bun și dintr-un rău." *Prima dată când am aflat despre ortodoxie a fost în timpul unui curs de religie comparată, când am vizionat un film despre două mănăstiri românești - Putna și Sucevița.* Profesorul nostru care desconsidera ortodoxia (întrucât este prea tradițională!) ne-a spus că ortodocșii sunt oameni superstițioși, care sărută fotografii (era vorba de minunatele noastre icoane) și venerază moaștele sfinților lor. Ne-a spus de asemenea că din cauza încăpățânării lor, mulți dintre ei au fost omorâți de comuniști. În acel film am văzut pentru prima dată "Scara virtuților" (a lui Ioan Scărarul) de la Sucevița și tot din acel film am aflat cât de importantă este comuniunea pentru creștinii ortodocși. Ghidul mănăstirii a explicat că oamenii de pe scara virtuților merg în rai împreună, dar cad în iad de unii singuri.

Acel sentiment al comuniunii și deplinătății lipsește din Biserica anglicană și din Bisericile protestante de pretutindeni. Când am văzut acel film, de altfel foarte denigrat de profesorul nostru, am știut pe loc că aceasta este credința pe care am căutat-o toată viața mea încă de mic copil, când simțeam acea nevoie acută de a merge la biserică, dar nu știam nimic despre Biserica Ortodoxă, nici măcar de existența ei.

Câțiva ani mai târziu, fiind în mașină cu doi prieteni, unul catolic și celălalt protestant am zărit o clădire nouă și cu totul deosebită. Era o biserică ortodoxă aflată încă în construcție. Intrând înăuntru am fost copleșiți de frumusețea izbitoare și plină de taină a icoanelor ortodoxe. Când am intrat în acea minunată biserică din Wichita, Kansas, nu am știut că numai peste câteva luni voi frecventa această biserică cu sfințenie pentru următorii câțiva ani.

Preotul paroh era și el un fost membru al bisericii catolice. El m-a ajutat să înțeleg mai bine ortodoxia prin discuțiile pe care le-am purtat în fiecare săptămână și prin cărțile pe care mi le-a recomandat. După câțiva ani am părăsit cu tristețe acea biserică întrucât a trebuit să mă mut în statul Virginia pentru a urma studiile de master în inginerie.

În Virginia, am întâlnit pe unul din cei mai buni prieteni ai mei, Dimostenes, grec-ortodox, născut în America, care va deveni mai târziu nașul meu de botez și am mers împreună la biserica grecească din localitate. La început mi-a fost greu să merg la biserica

*Cont. la pag. 20*



# Cum Am Devenit Ortodox

*Cont. de la pag. 19*

grecească întrucât slujba este în limba greacă, dar din dragoste pentru ortodoxie am încercat să învăț limba greacă și mi-a fost din ce mai ușor să înțeleg slujba. Am mers la biserica aceea împreună cu nașul meu timp de trei ani, cât am locuit în Virginia.

În timpul acesta, părinții și unul din frații mei (care în curând va fi preot în Biserica Ortodoxă) au devenit și ei ortodocși la biserica din Kansas.

Eu am o dragoste și apreciere deosebită pentru *Biserica Ortodoxă care reprezintă deplinătatea a tot ce am crezut, mai minunată decât toate filosofiele lumii și mai profundă decât orice alta religie sau confesiune pe care am studiat-o. Celelalte religii păreau și erau incomplete, ca părțile unui joc care nu se potrivesc pentru că sunt incomplete. Citind din ce în ce mai mult din Sfinții Părinți ai Bisericii noastre am realizat că numai ortodoxia ofera o imagine completă a creștinismului.*

În timpul vacanțelor am petrecut mult timp într-o mănăstire ortodoxă din statul Georgia, unde am întâlnit un călugăr român care m-a impresionat prin cultura și viața lui duhovnicească și care a devenit duhovnicul și prietenul meu. În perioada aceea am fost chiar tentat să rămân ca frate în mănăstire, dar duhovnicul meu m-a rugat să îmi termin mai întâi masteratul și apoi să decid ce doresc să fac cu viața mea.

La mănăstirea din Georgia, m-am rugat în fața unei icoane făcătoare de minuni (izvorătoare de mir) a Maicii Domnului pentru viitorul meu, și răspunsul a venit în timp.

Dupa ce am terminat masteratul am obținut un serviciu neașteptat de bun pentru un inginer începător, în cadrul fabricii de automobile General Motors și mi-am amintit de icoana izvorătoare de mir a Maicii Domnului.

Eram încă necăsătorit la vârsta de 27 de ani și tot ce îmi doream era o soție deșteaptă și serioasă. Am avut perioade în care m-am simțit singur, dar am nădăjduit în Dumnezeu. Am urmărit pe mulți dintre colegii mei căsătorindu-se și apoi divorțând, căsătorindu-se din nou și divorțând(...) Eu nu am crezut niciodată în divorț, de aceea am știut că va trebui să am răbdare și să mă rog. Am știut de asemenea că voi iubi o singură dată în viață. Între timp prietenul și duhovnicul meu mi-a făcut cunoștință cu o profesoară de religie, absolventă de teologie, din România. La început am corespondat dorind să fim prieteni, dar după multe scrisori, telefoane și e-mail-uri, am decis să merg în București să ne vedem. Până a veni în România am făcut cercetări pe internet, dar informațiile nu erau la zi și de multe ori nu în favoarea României. Pentru că eram deja ortodox aveam informații despre România nemediatizată, despre mănăstirile și bisericile sale extraordinare, despre faptul că 50 de ani de comunism nu au putut distruge spiritualitatea românească, despre faptul că peste 86% din populație este ortodoxă etc.

De aceea, am mers în România pentru prima oară ca într-o țară sfântă și într-adevăr, deși eram în această țară pentru prima dată m-am simțit ca acasă.

Pe soția mea am iubit-o chiar înainte de a o întâlni în persoană, iar când am văzut-o în aeroport am știut pe loc că ea va fi iubirea și soția mea de o viață.

Ne-am căsătorit în România. Am făcut cununia civilă în București și pe cea religioasă la Mănăstirea Sinaia. Suntem căsătoriți de trei ani și iubirea noastră crește cu fiecare zi. Suntem un cuplu foarte potrivit. Ea este viața mea și suntem foarte fericiți că ne-am așteptat unul pe altul. Acum locuim împreună în statul Ohio și mergem la o biserica românească din apropiere. Ne bucură faptul că ortodoxia crește din ce în ce mai mult pe teritoriul U.S.A.

Mesajul meu către tinerii români este următorul: Iubiți-va și prețuiți-vă credința și țara. România mi-a dat o perla inestimabilă. Aveți o țara cu o puternică spiritualitate. Dacă vă pierdeți spiritualitatea, chiar dacă ați câștiga lumea toată și bogățiile ei, nu vă veți folosi cu nimic. Aveți nădejde în Dumnezeu, urmați învățăturile Bisericii și rugați-vă cât puteți de mult. Căsătoriți-vă în feciorie și fiți serioși în privința căsătoriei, căci legea lui Dumnezeu nu se "demodează niciodată."

"Și cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?"

Mai mare decât toate este Dumnezeul nostru. ✽

**Dana și John Sidebottom**

**Girard, Ohio**

*Articol preluat din revista "Credința străbună," Anul XII, Nr. 9 (198), Septembrie 2002.*

## Care Este Întrebuințarea...

*Cont. de la pag. 17*

referitor la canonisirea penitenților, se poate da agheasma mare credincioșilor care au săvârșit păcate grave, care-i opresc de la primirea Sfintei Împărtășanii. Practica este veche, dar prezintă riscul de a pune pe același plan Sfânta Împărtășanie cu agheasma mare, ceea ce ar fi o mare greșeală, sau de a încuraja o viață păcătoasă în locul unei vieți normale, creștinești, în care Sfânta Împărtășanie trebuie să fie nelipsită.

Cât privește obiceiul ca preoții să meargă și să stropească cu agheasmă casele și pe credincioși, acesta este foarte vechi și trebuie respectat cu sfințenie ca o practică și obligație pastorală de primă importanță. Dar și aici trebuie păstrată o decență și solemnitate a actului în sine, dându-i caracter liturgic și sfințitor. El trebuie să fie o vizită pastorală și un act sfințitor care să oblige la seriozitate și pietate și pe slujitori, și pe credincioși. ✽

**Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula**

*Articol preluat din "Tradiție și înnoire în slujirea liturgică," volumul I, Galați 1996.*



# ÎMPĂRTĂȘANIA SAU CUMINECAREA

Este taina prin care, sub forma pâinii și a vinului, creștinul care a primit binecuvântarea duhovnicului se împărtășește cu Trupul și Sângele lui Hristos. În biserică, ea se acordă în cadrul Liturghiei. Poate fi acordată și în case sau în spitale celor care nu se pot deplasa la biserică.

Prima împărtășanie are loc imediat după botez. Prin botez, omul devine membru al Trupului mistic al lui Hristos, având parte — fie că este prunc sau persoană matură — de toate drepturile celor care sunt membri ai organismului Bisericii. De aceea, în Biserica ortodoxă, imediat după botez, se administrează mirungerea și împărtășania. Biserica ortodoxă nu admite ideea existenței în sânul ei a unor membri de primă mână (cei care au primit botezul, mirungerea și împărtășania) și a altora de a doua mână (care au primit doar botezul). Dacă ești membru al unui organism, ești membru deplin, cu toate avantajele și cu toate obligațiile ce decurg din această calitate.

La taina împărtășaniei omul are dreptul toată viața. Singurul motiv pentru care nu se dă cuiva împărtășania este pregătirea insuficientă pentru a o primi, lucru pe care-l hotărăște preotul duhovnic în funcție de practica și disciplina Bisericii.

De obicei, creștinii ortodocși se împărtășesc în cadrul Liturghiei, la momentul cuminecării. Dar taina împărtășaniei poate fi administrată și în alte împrejurări. Spre exemplu, imediat după botez și mirungere, noul botezat este împărtășit; la fel, creștinul se poate împărtăși și în alte momente importante ale vieții, chiar în afara Liturghiei: este cazul femeilor înainte de naștere, al bolnavilor care nu se pot deplasa la biserică etc.

Ultima împărtășanie se dă omului înainte de moarte. Acum ea nu poate fi refuzată nici unui creștin ortodox care o cere. Nu poate fi însă împărtășit muribundul care este deja în stare de inconștiență.

## Cine și când se poate împărtăși

Liturghia este slujba în cadrul căreia se săvârșește și se administrează una dintre cele șapte sfinte Taine ale Bisericii — taina cuminecării, adică a împărtășirii cu Trupul și Sângele lui Hristos. După ce, prin invocarea Duhului Sfânt, darurile de pâine și vin s-au prefăcut în Trupul și Sângele lui Hristos, spre sfârșitul Liturghiei se vor împărtăși clericii, iar la cuvintele «Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!» rostite de preot, credincioșii pot veni să se împărtășească în fața altarului, unde se găsește preotul cu Potirul în mână.

Se pot împărtăși toți creștinii ortodocși care au participat la Liturghie, s-au pregătit pentru împărtășire și au primit permisiunea duhovnicului să se împărtășească. Întrucât împărtășirea cu Trupul și

Sângele lui Hristos este forma cea mai înaltă de împăcare cu Dumnezeu și cu semenii și de comuniune reală cu Dumnezeu, ea nu poate fi făcută oricum: «să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din potir, căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie își mănâncă și își bea osândă, nesocotind trupul Domnului,» după cum ne povățuiește apostolul Pavel (I Cor. 11, 28-29).

Împărtășirea nu este, așadar, un simplu act ritual la care ar putea veni oricine, oricum. Desigur, toți creștinii au dreptul și chemarea să se împărtășească. Dar dreptul și chemarea aceasta sunt condiționate de o anumită pregătire care va da solicitantului vrednicia necesară. Împărtășania este, firește, un dar pe care ni-l acordă Dumnezeu, însă nu putem primi oricum acest dar. Mântuitorul exprimă în Evanghelie nevoia de a te pregăti ca să te ospătezi la nunta fiului de împărat prin metafora *haină de nuntă*: împăratul îl exclude (ba mai mult, îl pedepsește) pe cel invitat la nunta fiului său care a venit fără ținuta potrivită (Mat. 22, 12-13).

Pregătirea pentru împărtășanie constă în post, rugăciune, o viață trăită, măcar în linii mari, corespunzător moralei creștine, spovedanie și dezlegarea duhovnicului pentru administrarea acestei taine.

De obicei sfânta împărtășanie se dă persoanelor care nu au mâncat și nu au băut nimic. Totuși, celui aflat pe patul de moarte și care cere să fie împărtășit nu i se poate refuza sfânta împărtășanie chiar dacă a gustat mâncare, după cum nu i se poate refuza chiar dacă n-a primit dezlegare de la duhovnicul său ori dacă se află în perioada de împlinire a canonului dat de duhovnic.

Este împărtășania care se dă în afara Liturghiei aceeași cu cea de la Liturghie? Desigur. Împărtășania este aceeași peste tot și în orice formă s-ar da. Trupul și Sângele lui Hristos sunt aceleași peste tot. Sfânta împărtășanie, care se păstrează continuu în biserică, este pregătită în mod special la Liturghia din Joia mare. Pentru Liturghia din această zi se pregătesc două Agnețe. După sfințire, unul va fi consumat la împărtășirea din ziua aceea, iar celălalt va fi îmbibat cu Sfântul Sânge și lăsat cu grijă să se usuce pe Masa altarului până în cea de-a treia zi de Paște. După terminarea slujbei din a treia zi de Paște, în cadrul unui ritual special, preotul va sfârâma Agnețul în firimituri foarte mici și, după ce le va usca pe toate, le va pune în Chivot pe sfânta Masă. Împărtășania va sta aici pe întreaga durată a anului liturgic, din ea fiind împărtășii cei care n-au putut primi taina în cadrul liturghiei solemne.

## De câte ori ne împărtășim într-un an?

Ori de câte ori este nevoie, pregătit fiind, credinciosul va primi binecuvântarea preotului duhovnic pentru împărtășanie.

În primele secole, creștinii se împărtășeau la fiecare Liturghie. În secolul al IV-lea se împărtășeau de patru ori pe săptămână (vezi Scrisoarea a 93-a a sfântului

Cont. la pag. 22



# Împărtașania Sau ...

Cont. de la pag. 21

Vasile cel Mare). În secolul al XV-lea, sfântul Simeon al Tesalonicului recomanda împărtașirea cel puțin la 40 de zile. În practica Bisericii noastre, împărtașirea se face ori de câte ori creștinul este pregătit sau cel puțin în cele patru posturi de peste an. Împărtașirea legată numai de cele patru posturi a apărut târziu în practica Bisericii (secolul al XIX-lea), fără să aibă motivație și bază patristică.

Creștinul care este pregătit și are binecuvântarea preotului duhovnic se poate, așadar, împărtași în fiecare duminică și sărbătoare. Nu poate face niciodată acest lucru fără binecuvântarea duhovnicului.

## Cine nu se poate împărtași

Potrivit prescripțiilor din Molitfelnic, nu se pot împărtași cei care au asupra lor blestem de la episcop sau care sânt opriți fie de părinți, fie de duhovnic pentru vreo pricină; nu se pot împărtași păcătoșii înveterați, desfrânații și desfrânatele, cei ce au țiitoare și înseși țiitoarele lor, pervertiții din punct de vedere sexual, cămătarii, fermecătorii și vrăjitorii de orice fel, descântătorii și ghicitorii, cei care fură cele sfinte, jucătorii de cărți, hulitorii și cei care grăiesc cuvinte de ocară, bârfitorii, hoții, ucigașii, cei care provoacă neorînduială și scandal, cei care se găsesc în stare de inconștiență și, în general, toți cei cu păcate grele. Toți aceștia nu se pot împărtași decât după un timp mai lung sau mai scurt de pocăință, rugăciune și curăție, potrivit rânduielii din Molitfelnic și după socotința duhovnicului, în funcție de fiecare caz în parte.

Așa cum am mai spus, nu pot fi împărtașiți cei grav bolnavi care și-au pierdut cunoștința și cu atât mai puțin cei care nu doresc acest lucru, chiar dacă apropiații lor insistă. Împărtașania nu se dă nimănui cu forța și nu se dă nici celor ce nu sânt conștienți de ceea ce semnifică ea, fie că sânt bolnavi sau sănătoși.

Ne putem împărtași pentru cei morți neîmpărtașiți? În practica Bisericii noastre, credincioșii vin la sfânta împărtașanie având în mână o lumânare aprinsă — simbol al sufletului aprins de dragostea pentru Dumnezeu. Se întâmplă ca unii creștini să vină însă cu mai multe lumânări aprinse, socotind că astfel se împărtașesc și pentru tot atîția morți neîmpărtașiți.

Practica aceasta nu are nici o fundamentare doctrinară și nici nu aduce vreun folos celor morți neîmpărtașiți. Sfintele Taine — între care împărtașania — se săvârșesc doar pentru cei vii. Împărtașirea cu Trupul și Sângele lui Hristos este un act individual și liber, pentru care creștinul s-a pregătit în mod special; sensul acestui act este, pe de-o parte, de a-i confirma creștinului comuniunea în care se găsește cu Hristos și, pe de altă parte, de a-i insufla putere spre a progresa în această comuniune.

Comuniunea cu Hristos a celor trecuți dincolo se concretizează altfel decât aici, pe pământ, într-un mod numai de Dumnezeu știut. Pentru cei morți neîmpărtașiți, Biserica a rânduit rugăciuni speciale,

dar nu sfânta împărtașanie. Fiind vorba de un act personal și responsabil, e imposibil să ne împărtașim unii pentru alții și este de neconceput să ne substituim celor morți. ✱

Pr. Prof. Dr. Vasile Răduca

Articol preluat din volumul "Ghidul Creștinului Ortodox de azi," Humanitas, București, România, 1998.

## Înapoi, la Cele Zece Porunci:

### X. Să Nu Poftești Bunul Altuia

Profunzimea introspecției reflectată în cele 10 Porunci ne arată din plin originea lor dumnezeiască. Atât Scriptura cât și Sf. Tradiție susțin că în vreme ce Porunca a 8-a interzice alienarea bunurilor externe, în actualitate, rădăcina răului pornește din gândul păcătos al omului. De aceea, Porunca a 10-a ne impune să punem stăpânire la timp oricărei porniri păcătoase: "Să nu dorești femeia aproapelui tău, să nu dorești casa aproapelui tău, nici ogorul lui, nici slujitoara lui, nici boul lui, nici asinul, nici unul din dobitoacele lui, nici câte sunt ale aproapelui tău!" (Ieș. 20:17)

Mântuitorul învață în mod explicit că nu numai săvârșirea păcatului, ci și gândirea acestuia este un păcat: "Oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui" (Mt. 5:28). Cercetarea conștiinței prin meditație, rugăciune și Mărturisire ne pot ajuta să ne curățim gândurile pline de ispită, din inimile noastre și să le înlocuim cu cele bune, sfîntîndu-ne. "Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturisiri mincinoase, hule. Acestea sunt cele care spurcă pe om" (Mt. 15:19-20).

Evangelhia Domnului călăuzește pe adevăratul credincios spre orizonturi morale noi. Cel ce dorește să fie al lui Hristos nu poate neglija Poruncile, nici confunda întunericul cu lumina. Nu numai fapta rea este condamnată înaintea lui Dumnezeu (vezi cazul Împăratului David), ci până și dorirea păcatului. Sf. Ioan Evanghelistul ne cheamă să nu iubim cele ale lumii: "Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este întru El. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac" (1 In. 2, 16-17)

+++

Acest articol încheie seria noastră, intitulată "Înapoi la Cele 10 Porunci". Sper ca recapitularea acestor învățături de temelie, descoperite lui Moise cu 3,500 de ani în urmă, să ne fi ajutat să ne împrăștiăm aceste aspecte fundamentale ale credinței noastre. Urmarea Poruncilor este imperativă pentru mântuire, "Fericițiile" descoperite de Mântuitorul, în Noul Testament, întregindu-le spiritul. Mântuitorul a zis tânărului din Evanghelie: "De vrei să intri în viață, păzește poruncile!" (Mt. 19:17). Același adevăr ni se potrivește și nouă, celor de azi. ✱

Pr. Remus Grama



# EDUCAȚIA CREȘTINĂ A FAMILIEI

## Sfântul Vasile cel Mare Boboteaza Sfântul Ioan Botezătorul

În ziua de 1 Ianuarie a fiecărui an Biserica Ortodoxă îl sărbătorește pe Sfântul Vasile Cel Mare. În această zi, la sfârșitul liturghiei se citesc în biserică "Moliftele Sfântului Vasile" sau "Blestemele Sfântului Vasile," acestea fiind rugăciuni foarte puternice, exorcisme împotriva diavolului și a lucrărilor satanice, dezlegări de blesteme.

Sfântul Vasile a trăit între anii 330-379. El s-a născut în Cezareea Capadociei. Studiile le-a făcut în Cezareea, Constantinopol și Atena. A fost coleg de studii și prieten cu Sfântul Grigorie de Nazians și Sfântul Ioan Gură de Aur. În anul 370 este ales și hirotonit episcop în Cezareea Capadochiei. Sfântul Vasile Cel Mare a înființat "vasiliadele" adică spitale și azile pe lângă biserici pentru oamenii săraci. Avea o mare iubire pentru oameni și era un mare iubitor de Dumnezeu, Care îl ajuta pentru râvna sa. A întors mulți oameni la Dumnezeu și a ajutat nenumărați credincioși să scape de păcatele lor. A murit la 1 Ianuarie 379. A trăit doar 50 de ani făcând multe minuni atât în timpul vieții cât și după ce a trecut la Domnul.

Pe data de 6 Ianuarie sărbătorim Botezul Domnului Nostru Iisus Hristos sau Boboteaza. Când a avut loc botezul Domnului Nostru Iisus Hristos, s-a descoperit pentru prima dată omenirii că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul boteza cu apă, în râul Iordanului, pentru iertarea păcatelor. El pregătea oamenii pentru venirea lui Iisus Hristos Cel ce va boteza cu Duh Sfânt. Deși nu avea păcate, Iisus Hristos a venit să fie botezat de către Ioan Botezătorul. "...Și după ce s-a botezat tot poporul, botezându-Se și Iisus și rugându-Se s-a deschis cerul. Și s-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, și s-a făcut glas din cer: Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit." (Luca III, 21-22). Ioan Botezătorul a văzut și a mărturisit că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Văzându-l pe Iisus Hristos, Ioan Botezătorul a spus: "Tată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatele lumii." (Ioan I, 29).

În ziua de Bobotează în toate bisericile ortodoxe se face slujba de sfințire a apelor. În această zi, credincioșii iau de la biserică aghiazmă mare (apă sfințită) pe care o folosesc, cu tot respectul cuvenit, când au nevoie.

Pe 7 Ianuarie, a doua zi după Bobotează, sărbătorim Soborul Sfântului Prooroc, Înainte Mergătorului și Botezătorului Ioan. Ioan Botezătorul a fost "...glasul celui ce strigă în pustie: îndreptați calea Domnului, precum a zis Isaia proorocul" (Ioan I, 23). Ioan

Botezătorul a fost ales de Dumnezeu încă înainte de a se naște. Când a crescut, s-a retras în pustie unde ducea o viață ascetică din dragoste pentru Dumnezeu. Era îmbrăcat în haină aspră din păr de cămilă și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. Ioan Botezătorul propovăduia renunțarea la păcate și întoarcerea la Dumnezeu. Prin exemplul lui personal și prin felul său de a vorbi, Ioan Botezătorul a făcut mulți oameni să renunțe la păcate. Regele Irod Antipa, muștrat de Sfântul Ioan Botezătorul că și-a gonit soția și trăia cu soția fratelui său, l-a pus pe Ioan Botezătorul în închisoare. La o petrecere, Regelui Irod plăcându-i în mod deosebit cum a dansat fata femeii cu care trăia i-a promis acesteia că îi va da tot ce-i va cere. Fata a întrebat-o pe mamă, iar mama a cerut capul Sfântului Ioan Botezătorul. Regele s-a întristat, dar pentru că promisese nu a mai avut curajul să dea înapoi. Sfântul Ioan Botezătorul a fost ucis și capul lui a fost adus pe o tipsie fetei, care l-a dat mamei sale, Irodiada. Așa a trecut la Domnul Sfântul Prooroc, Înainte Mergătorul și Botezătorul Ioan.

### Întrebări Pentru Părinți:

- V-ați dus la biserică în ziua de Sfântul Vasile și ați participat la Moliftele Sfântului Vasile, sau ați stat acasă fiind prea obosiți după Revelion? Știe copilul dumneavoastră de existența acestor molifte pentru ca, atunci când devine adult, dacă are nevoie, să poată apela la ele?
- Ioan Botezătorul cerea categoric renunțarea la păcate. V-ați gândit în mod serios să renunțați la păcatele dumneavoastră? I-ați ajutat pe copii să ia în serios noțiunea de păcat, sau i-ați lăsat să trăiască cu idei greșite ca: "nu există păcat", "lui Dumnezeu nu-I pasă ce fac eu", "toți oamenii merg automat în rai", "dacă am greșit atât, o greșeală în plus ce mai contează" etc. Știu că este greu, dar fiți foarte atenți în a-i face pe copii să înțeleagă exact ce e bine și ce e rău și ajutați-i în lupta cu ispitele.
- Ați fost dumneavoastră și copiii dumneavoastră la slujba de sfințire a apei (Boboteaza), sau, dacă nu ați putut merge, ați rugat pe cineva să ia apă sfințită (aghiazmă) și pentru dumneavoastră?
- Ați folosit aghiazma cum se cuvine și i-ați învățat și pe copii dumneavoastră cum să o folosească?
- V-ați îngrijit să aveți copilul botezat, cât mai curând după naștere, de către un preot ortodox? Știați că în cazul în care copilul este în pericol de a muri nebotezat unul din părinți sau o altă persoană poate boteza copilul, în caz de urgență, chiar dacă nu este un preot? Îl stropește cu apă spunând: "Se botează robul lui Dumnezeu (Numele) în numele Tatălui, Amin, și al Fiului, Amin, și al Sfântului Duh, Amin!". Dacă copilul trăiește, când va fi posibil, va fi dus la preot pentru a se face slujba întreagă a botezului. Oricum, nu amânați botezul pentru "când o să avem bani pentru petrecere". Slujba botezului e mai importantă decât petrecerea.✽

**Maica Preoteasă**



Stilul este clar și concis, fără abuz de concordanță în care să te sufoci în citate, o fluență de evlavie naturală precum freamătul de codru, uneori predica transfigurându-te spre urcușuri taborice când, fără să-ți dai seama, totul în jurul tău a devenit lumină lină și rugăciune. Profesorul se adresează credinciosului ca un Părinte, așa cum ni se adresa nouă elevilor de la Neamțu, în cuvinte pe înțelesul tuturor mustind de

**Pr. Dr. Dumitru Ichim**

